

ŽÍT NA SVĚTĚ – JAKO MÍT RŮŽI: DLOUZE PŘIVONĚT A PŘEDAT NÁSLEDUJÍCÍM (Kurské přísloví)

ČÍSLO 37* ROČNÍK V* 5. 12. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrele. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

5. prosinec: **Jitka** a sv. **Sába**

Jitka je české ženské jméno. Pochází z hebrejského Judith – židovka nebo žena z Judeje. Staročeský tvar Jutka, je přímo odvozen z německého Jutta (což je zkrácená podoba z Judith, také se používá tvar Guta). Nejslavnější nositelkou tohoto jména, je Jitka ze Svinibrodu, manželka českého knížete Břetislava I. (Břetislav a Jitka). Jitek je u nás asi 82 159 a je to šestnácté nejpoužívanější křestní jméno. Domácky: Jituška, Jitulka, Jituš, Jitunka, Jitule, Jíťa, Jítinka, Jitulina, Jituna. **Na obrázku Břetislav I. unáší Jitku z rodinného kláštera Babenberků ve Schweinfurtu (vyobrazení z latinského překladu Dalimilovy kroniky)**

Sv. Sába pocházel od Caesaree. Narodil se v roce 439 v Mutalase u Caesaree (dnes Kayseri ve středním Turecku) v Kappadokii. Již asi od osmi let studoval a byl vychováván v nedalekém klášteře Flaviana. Po určité době, asi ve věku 30 let dostal Sába od opata dovolení žít v jedné jeskyni, odkud každou sobotu přicházel do kláštera a v neděli se vracel. Ve 34 letech se prý na pět let uchýlil k životu v naprosté samotě. V roce 478 se vydal do údolí potoka Cedron a na jeho svahu vedl asketický život soustředěný na modlitbu. S postupem času za ním přicházeli zájemci o tento způsob života a vyrostla zde poustevnícká kolonie zvaná lávra (znamenající úzkou cestu). Byl to určitý typ kláštera, v němž mniši žili pět dní samostatně v jeskynních nebo stavěných celách a na sobotu a neděli se shromáždili ke společně slavené eucharistii. Ta jeho první dostala pojmenování Velká lávra. (Dnes je zde řecký pravoslavný klášter Mar Saba.) Příklad Sábova života i jeho učení přineslo významný vliv na rozvoj východního mnišství. To si mnozí uvědomovali už za jeho života, a když ve věku 93 let zemřel, zúčastnili se jeho pohřbu i palestiniští biskupové. Pohřben byl ve Velké lávře. Později byly jeho ostatky přeneseny do Benátek a v roce 1965 zpět do Mar Saby.

Advent

kardinál Miloslav Vlk

Stojíme na začátku nového liturgického roku. Začínáme adventem, obdobím přípravy na oslavu narození Páně, na oslavu příchodu Ježíše Krista do našeho lidského světa. Dnes už asi málokdo popírá, že se Kristus narodil a „netvrdí slabomyslně“, že nežil, jak odvážně začátkem šedesátých let formuloval filosof Milan Machovec. Nicméně lze dosti silně vnímat absenci Boha v našem životě, v současné společnosti, přestože na náměstích našich měst září vánoční stromy někde dokonce s jesličkami, symbol svátků narození Ježíše Krista, i když se o Vánocích třetina až polovina Čechů účastní půlnoční a poslouchají nebo dokonce zpívají Rybovu mši a koledy, i když se na náměstí mnoha měst pořádají adventní nebo vánoční trhy...

V tomto uplývající roce se v církvi s větší intenzitou hovořilo o nové evangelizaci, o přinášení Boha do společnosti. Papež Benedikt XVI. letos při příležitosti 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu a při 20. výročí vydání Katechismu katolické církve vyhlásil 11. října „Rok víry“, abychom prohloubili a do svého duchovního života uvedli učení Druhého vatikánského koncilu.

Také na úrovni naší České biskupské konference je tu velká výzva: v r. 2013 oslavíme velké výročí 1150 let od příchodu našich zvěstovatelů víry svatých Cyrila a Metoděje. Bude to celonárodní oslava, protože s nimi začala také naše kultura. Letos, ve třetím roce přípravy na tuto oslavu, naše biskupská konference zdůrazňuje obnovu svátosti křtu.

Tato naše přítomná chvíle má tolik impulsů. Jak to lze zvládnout? Čeho se chopit? Jako křesťané nežijeme sami, žijeme ve společenství církve a s církví. Nejen s místní církví, ale s církví celosvětovou. Vatikánská kongregace pro nauku víry vydala ke slavení Roku víry dokument s impulsy, jak ho slavit na úrovni diecézí i farností.

Jak slavit Rok víry, jak vnášet do svého života a do života církve učení koncilu, které je obsaženo v 16 většinou obsažných dokumentech? Je třeba najít „slogan“, nějakou krátkou formuli, která by stručně vyjadřovala jádro koncilního učení. Je to odvážné, ale myslím, že by se to dalo vyjádřit dvěma slovy: „Bůh blízký“. Tento „slogan“ je ve shodě se „znameními časů“, která máme podle Ježíšových slov dobře číst. Naše společnost není převážně ateistická, ale indifferenční a lhostejná. Nepopírá většinou v duchu militantního ateismu existenci Boha a říká: „něco nad námi musí být“. Ale toto „něco“ – jestli to existuje – je podle těchto lidí velice daleko a o nás se nestará.

Vzpomínám si, že v mé dětské víře, kterou jsem po rodičích zdědil, byl Bůh také velmi daleko, ve své věčnosti, a tam na mne čeká, až tam k němu přijdu. Boha blízkého v Ježíši Kristu jsme sice potkávali v eucharistii, ve svatém přijímání a ve svatostánku. Ale jinak v životním prostoru byl daleko. Konstituce, která se zrodila vlastně až při jednání koncilu, o církvi v moderním světě, ta představuje „Boha blízkého“ ve světě, ve společnosti. A druhé velké konstituce – o liturgii, o Božím slově – i ty lze charakterizovat slovem „Bůh blízký“.

V Roku víry, který je vyhlášen na prohloubení koncilového učení v našem životě, se jedná především o objevení Boha jako blízkého v našich životních postojích víry, v naší zbožnosti, v liturgii, ve svátostech, v Božím slově. Tyto skutečnosti, které Duch svatý ústy na koncilu shromážděných biskupů vyslovil (srov. článek 7 konstituce o liturgii nebo článek 2 konstituce o Božím zjevení), nejsou běžně živou součástí naší víry. Tady máme v tomto Roce víry velký úkol. Když tento „Bůh blízký“ vstoupí do našeho života a skrze naši zkušenost a svědectví do života společnosti, pak se bude uskutečňovat Ježíšova výzva o chápání znamení časů, a tak budeme naplňovat výzvu Svatého otce k uskutečňování učení koncilu. A to bude pak opravdový „advent“, trvalé „přicházení Pána“ a setkávání se s ním v církvi i v našem životě.

Znovu se obracíme na lidi dobré vůle s žádostí o pomoc

šlechtná nabídka doktorky Marion Kotrba

V loňském roce jsme slavnostně vysvětili Kapli Cesty česko – německého porozumění. Díky podpoře mnoha příznivců porozumění se podařilo získat podstatnou část prostředků na její vybudování. Pomohli především jednotlivci, kolektivy, obce, organizace z České republiky a z Německa. Zejména pak Česko – německý fond budoucnosti; Ackermann-Gemainde e. V. Mnichov, Rotary cluby; dále pak také iniciátor výstavby dr. Walter Kotrba z Erlangenu a desítky dalších. V současné době se v kapli slouží mše dle potřeby a zájmu a je předmětem zájmu mnoha turistů a návštěvníků Nízkého Jeseníku. Vyšly dvě publikace o kapli, které nám jako dar vytiskl pan René Daubner, majitel tiskárny APRO v Bruntále. Díky pochopení

několika našich přátel, kteří nám zapůjčili potřebný obnos na úhradu zbylých faktur, je kaple bez dluhů. Avšak stále ještě potřebujeme uhradit uvedené půjčky. Z Německa se ozvala dcera dr. Waltera Kotrby, paní dr. Marion Kotrba s velice ušlechtilou nabídkou. Každý peněžní dar, který získáme prokazatelně ve prospěch kaple do konce roku 2012, ona dalším svým darem zdvojnásobí, byť již sama na kapli přispěla. Pochopitelně pouze do určité výše, ale je velice reálné celou pomoc letos uzavřít. Proto se obracíme na všechny ty, kdož by jakoukoli částkou mohli pomoci, nechť tak učiní na číslo účtu 184 610 83 19/ 0800 se stále stejným variabilním symbolem 25062011. Uvnitř kaple je vystavena listina se všemi jmény dárců, která bude v lednu 2013 doplněna. První vlašťovka je již tady – 13. listopadu jsme obdrželi 300 EURO od obce Kendorf z Německa. Takže děkujeme.

(Na snímku nahoře dr. Marion Kotrba uvnitř kaple v loňském roce)

VOZKA – magazín o životě a pro život na vozíku

Magazín o životě a pro život na vozíku VOZKA s informacemi z celé ČR.

Redakce: Petr Dzido, Tylova 4, 700 30 Ostrava-Zábřeh, tel. 596 783 174, e-mail: dzidopetr@volny.cz, sefredaktor@vozka.org, www.vozka.org.

Vozíčkáři se k informacím svého magazínu Vozka dostanou nejen prostřednictvím „papírového“ časopisu, ale konečně i on-line. Ostrava (3. 12. 2012) – Nové webové stránky magazínu Vozka, časopisu pro vozíčkáře a jejich přátele z celého Česka, dnes byly

spuštěny na adrese www.vozka.org. Přání mnoha

čtenářů, aby se k informacím, které jim usnadňují a zpříjemňují život, dostávali on-line, má konečně svou

podobu ve webu, který s každým dalším vydaným číslem bude obsahovat výběr těch nejzajímavějších článků z jednotlivých tematických bloků. Web je určen nejen čtenářům tištěného Vozky, ale i dalším zájemcům o problematiku života vozíčkářů a lidí s těžkým tělesným postižením. Stránky připravila společnost Web & Media a.s., která se zabývá výrobou a servisem internetových stránek a aplikací, spolu s redakcí magazínu Vozka. Aktualizaci stránek díky autonomnímu redakčnímu systému provádí přímo redakce Vozky. **Na stránkách najdete nejen informace o aktuálním čísle magazínu Vozka, ale i pravidelný týdenní zpravodajský přehled z České republiky, průběžnou čtenářskou i komerční inzerci, informace o redakci, o historii a současnosti magazínu Vozka, návštěvní knihu, anketu, přihlášku k odběru, kalendárium, odkazy na důležité instituce a organizace a stáhnout si můžete i užitečné obsahy tří ročníků a jednotlivá čísla z předchozího ročníku magazínu Vozka (ve formátu pdf). Součástí menu je i bonusová stránka, kde najdete odkazy na zábavné flash hry, zajímavé powerpointové prezentace nebo naučná videa.**

Luděk PAVÉZKA

**Autorská výstava
kreseb, reliéfů
a plastik.**

žena 100x jinak

**Vernisáž je v sobotu
19.ledna 2013 v 17 hodin**

**Výstava je prodejní,
přístupná denně do 1.března 2013**

ART GALERIE PENSION
Pension U řeky, Karlovice 209
tel.: 554 744 115, mobil: 603 721 434
www.pensionureky.wbs.cz

CO SPOJUJE ČECHY A NĚMCE?

Kniha významného rodáka z Bruntálu

Ve výčtu významných osobností minulosti schází například na webové stránce města Bruntálu bohužel řada jmen význačných osobností z řad místních rodáků. Patří mezi ně i emeritní profesor Technické univerzity v Mnichově Prof. Dipl. Ing. Friedrich Nather (7. 4. 1924 Freudenthal (Bruntál) – 14. 4. 2009 Oberstausen, Bavorsko). Friedrich Nather je mimo jiné čestným profesorem Univerzity v Temešváru, nositelem Ceny města Olomouce z roku 2007 za počin roku pro Olomouc, za propagaci Olomouce v zahraničí a za úsilí o rozvoj česko-německých vztahů.

Studoval stavební inženýrství na Vysoké škole technické ve Vídni a v Karlsruhe, byl vedoucím pracovníkem v ocelářských společnostech a je autorem mnoha nových technických řešení v konstrukcích mostů a lešení. Byl vyznamenán Spolkovým křížem za zásluhy 1. třídy a mimo jiné také působil jako hostující profesor na Univerzitě Palackého v Olomouci. Byl za to oceněn Zlatou medailí UP a Záslužnou medailí Pedagogické fakulty UP.

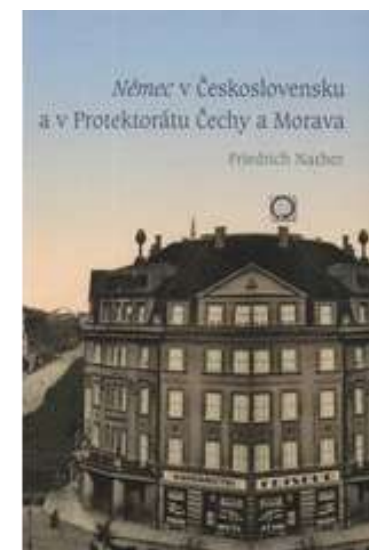
Jakkoli patřil k těm, které jsme po roce 1945 z této země vyhnali, nezatrpl. Naopak. K Olomouci měl prof. Nather velice vřelý vztah, jeho prastrýc Wilhelm Nather zde byl svého času místostarostou, který na sklonku 19. století sepsal *Kroniku olomouckých domů*. Dílo, které dle odborníků je v Evropě unikátem. Kniha obsahuje pořadí majitelů

jednotlivých
měšťanských

domů v Olomouci, včetně soupisu věcí zanechaných v pozůstalostech, zhruba od 16. století do roku 1900. O tištěném vydání knihy snil již otec prof. Nathera, jeho syn tedy ve spolupráci s PhDr. Vladimírem Spáčillem zajistil, aby vyšla tiskem. Pochopitelně, za značného finančního přispění prof. Nathera.

Friedrich Nather si prožil v prvních letech svého života své. Jeho generace doplatila na selhání generace otců po první světové válce a k tomu nepřispělo ani to, že jeho jazykem mateřským byla němčina. Jakkoli byl profesně spíše technik, věnoval se velice intenzivně vztahům mezi Čechy a Němci. Sepsal vlastní autobiografii, napsal knihu *Imigrace a kolonizace v Čechách a na Moravě: problém česko – německých vztahů* a řadu dalších publikací. Pozoruhodné je jeho dílko **Co spojuje**

Čechy a Němce? Was verbindet Tschechen und Deutsche?

Uvedená kniha mapuje tisícileté vztahy obou etnik. Tento pohled je naprosto nutný. Nelze se na vztahy česko – německé dívat pouze optikou let 1918 – 1945. Proto jsme se rozhodli text uvedené knihy otiskovat v našem listě na pokračování. **Dnes tedy PÁTOU a poslední část.**

ZNOVUOSÍDLENÍ VYLIDNĚNÝCH ZEMÍ PO TŘICETILETÉ VÁLCE

Mezitím zemřel císař Matyáš a jeho následovníkem se stal *Ferdinand II.*, který této skutečnosti dokonale využil. V únoru 1621 byli všichni, kteří měli podíl na povstání proti císaři, zatčeni a uvězněni. Dne 21. června 1621 bylo 27 povstalců popraveno na Staroměstském náměstí. Byli to 3 příslušníci panského stavu, 7 příslušníků rytířského stavu a 17 ze stavu měšťanů. Podle *F. Seibta* šlo o 10 Němců a 17 Čechů. V tomto bodě nastává sémantický problém. V české historiografii se hovoří o 27 českých pánech, protože čeština jako němčina nerozlišuje mezi pojmy „*böhmisch*“ a „*tschechisch*“. Dvě třetiny veškerého pozemkového majetku v Čechách byly zkonfiskovány, 30 000 rodin mělo v následujících letech opustit zemi.

Nová vrstva šlechty věrná Habsburkům této příležitosti využila. Asi čtvrtina českých šlechtických rodin a asi pětina až čtvrtina majetných měšťanů byly nuceny opustit zemi. Roku 1627 byl ve znamení vojenských úspěchů císařských vojsk v Říši, které *Ferdinand II.* využil k vydání nového zemského zřízení. Dne 10. května 1627 bylo vydáno Obnovené zřízení zemské pro Čechy. České království bylo prohlášeno za přímé dědictví v mužské linii habsburského rodu. Stavovský sněm ztratil zcela svou zákonodárnou moc na úkor panovníka. Mimo to obdržel panovník právo inkolátu, což znamená moc na úkor panovníka. Mimo to obdržel panovník právo inkolátu, což znamená právo usadit se v zemi. Tímto aktem byla mj. panovníkovi dána možnost poskytovat šlechtickým rodům v Čechách domovské právo. dalším důsledkem byl růst významu německého jazyka a jeho postavení na úroveň jazyku českému v úředních záležitostech. Později se začala němčina upřednostňovat, především u zemských soudů. V roce 1628 bylo vydáno Obnovené zřízení zemské také pro Moravu. S ochromením stavovské moci byla potlačena schopnost Čech a Moravy prosazovat vlastní politickou vůli. Staly se pouhými pasivními diváky. Byl to nejvýznamnější převrat v české historii.

Česká samostatnost byla definitivně ztracena v době třicetileté války. Násilné prosazování protireformace se stalo temnou kapitolou. 150 tisíc exulantů bylo nuceno odejít do exilu: do Saska, Braniborska, Polska a Nizozemí. Počet obyvatel Čech a Moravy se v průběhu války snížil z 2 750 000 o jeden milion na cca. 1 750 000. Ze 150 000 gruntů byla roku 1648 1/3 pustá. Majitelé gruntů se plánovitě snažili o osídlení. Noví osídlenci byli většinou Němci ze saského a slezského sousedství. Majitelé gruntů také usilovali o příchod nových osídlenců z řad řemeslníků.

Německá historiografie se o těchto událostech vyjadřuje shovívavěji. Obnovené zřízení zemské roku 1627 sice významně omezilo politickou moc šlechty a především stavovských sněmů českých zemí, přesto však šlechta zůstala i v následujících staletích zachována s vrchovanou mocí v rámci jejich panství a pravomocí spolurozhodovat o mnoha podstatných záležitostech ve stavovském státě. Avšak o zásadních zásazích do pravomocí a kompetencí stavovské obce – např. ve vztahu k financím – se německá historiografie vůbec nezmiňuje. Na druhé straně se Čechy staly v důsledku rozmachu architektury a sochařství jedním z nejvýznamnějších center barokní kultury. Zpočátku zde převládali španělští a italské umělci, posléze se v tomto ohledu stala rozhodující vazba na jihoněmeckou oblast: *J. B. Fischer z Erlachu*, *Baltasar Neumann*, rodiny *Dienzenhoferů*, *Hildebrandů* a *Prandtauerů*. Známou památkou této doby na Moravě je např. sloup Nejsvětější trojice v Olomouci. Svou výškou 35 m přesahoval všechny tehdejší barokní sloupy Rakouské monarchie. Roku 1754 byl vysvěcen za přítomnosti císařovny *Marie Terezie* a v roce 2000 byl zapsán do seznamu Kulturního dědictví UNESCO

Také v oblasti malířství a sochařství dosahovaly české země špičkové evropské úrovně. V malířství šlo o domácí imitátory. Jmenujme např. mědirytec *Václava Hollara* a sochaře *Jana Brokoffa* a *M.B. Brauna*. V duchovní sféře našlo české baroko svůj specifický výraz. Na počátku stojí *J.A. Komenský*. Mezi třicetiletou válkou a osvícenstvím bylo filozofické myšlení v Čechách tak živé jako nikdy předtím nebo potom. Pouštění žilou českému panstvu a decimování měšťanstva po roce 1620 připisoval český národ především intelektuální užší vrstvě z větší části maloměšťanského původu.

PŘÍCHOD NĚMČŮ V 18. a 19. STOLETÍ A OBAVY ČECHŮ Z GERMANIZACE

Že se ženy ve statistickém průměru dožívají vyššího věku než muži, je známé. Kronika města Olomouce dokládá, že ženy jako majitelky domu většinou přežily nejenom jednoho manžela, ale často i druhého nebo třetího. Mužská natalita byla v Olomouci nízká. Mnoho manželských párů tak přicházelo z Říše – především z jižních Tyrol, Bavorska, Alsaska atd. Prezentovali přistěhovalce, kteří byli většinou bez politických a národnostních ambicí. Po vyhodnocení údajů v kronice města Olomouce a doplňujících zkoumání se měli pokusit statisticky postihnout tento druh přistěhovalectví.

Jiná zkušenost zatížila vztah mezi Čechy a Němci více než zmíněny druh přistěhovalectví: *Jan Patočka* zmiňuje zprávu *Josefa Jungmanna* z roku 1806, v níž uvádí, že v posledních 30 letech byly stovky městeček a vesnic poněmčeny. Koncentrovaly se do cca. šesti nových krajů, které vykazovaly nejvyšší hustotu zalidnění a úroveň vzdělání obyvatel. Češi nemohli být spokojeni, pokud vůči nim bylo uplatňováno poněmčování a museli tak žít bez perspektivy a budoucnosti. Snaha poněmčovat našla si svůj odraz mezi sedláky, což se mj. projevovalo tím, že mladé selské dívky, které neuměly německy, a nebylo dostatečně atraktivní, se stěží dokázaly provdat.

Rozsah poněmčování v průběhu 18. a 19. století ukazuje obr. 32. Nejen příchod nových osídlenců byl příčinou poněmčování na jazykových hranicích, ale příčinou byla také vyšší absence školní docházky Čechů. Roku 1776 bylo v Čechách 42 gymnázií. Na čtyřech těchto gymnáziích (Hradec Králové, Jičín, Jindřichův Hradec, Klatovy) byly vyučovány latina a čeština, v zbývajících pak latina a němčina. Roku 1778 směla být čeština jako vyučovací jazyk používána na nižším stupni jen přechodně na Novém Městě pražském, v Plzni a Kosmonosech a Mladé Boleslavi. Existovala také některá neoficiální, řády spravovaná soukromá gymnázia (Tábor, Pelhřimov, Pardubice, Domažlice, Rychnov nad Kněžnou, Bílá Voda). Statistické přehledy sestavené *Karlem Richterem* ukazují, že české střední školy byly zřízeny teprve roku 1859 (reálky a gymnázia).

Bernard Bolzano píše, že česky mluvící část obyvatel českých zemí žila v politováníhodném stavu chudoby a útisku. Vrstva sedláků začala vznášet sociální požadavky týkající se sociálního vzestupu, jež jí byly doposud bez milosti odírány. Vědomí útlaku se očividně spojovalo s útlakem jazykovým. Pohoršující je skutečnost, že vedoucí pozice i v ryze českých oblastech zastávali lidé, kteří vůbec nemluvili česky a s poddanými nezacházeli jako se sobě rovnými a nechovali se k nim otcovsky, ale spatřovali v nich pouze laciný zdroj práce a ekonomického prospěchu. Podobné vnímání německých elit přetrvávalo v paměti Čechů ještě v průběhu 19. stol. – tj. i v době po vydání patentu o zrušení nevolnictví *Josefem II.* v roce 1781. Dřívější zlaté časy obou národů v době před třicetiletou válkou byly dávno zapomenuty. V důsledku centralizačních snah vydal císař *Josef II.* roku 1784 dekret, v němž byla němčina stanovena jako jediný úřední jazyk pro celou rakouskou monarchii. Tento dekret měl sloužit jako nástroj racionalizace státu a

k vytvoření „univerzálního národního státu“. Od roku 1787 byla němčina předpokladem pro každé vyšší školní vzdělání. Tím také vzrůstalo pro Čechy nebezpečí germanizace. *František Martin Pelcl* roku 1788 předpověděl brzké zmizení české řeči.

Tyto kroky vyvolaly vyostření rozporů. Při korunovaci *Leopolda II.* českým králem mu stavové složili holt v českém jazyce. Vysoká šlechta ale ve své většině neuměla česky, a proto musely být originální německé projevy pro tuto příležitost nejprve přeloženy *Josefem Dobrovským*. Obrození českého jazyka započalo již v době před *Gottfriedem Herderem* v druhé polovině 18. století. První české noviny vyšly v Praze roku 1786. S historiky *Františkem Pubičkou*, *Gelasiem Dobnerem*, *Mikulášem Adauktem Voigtem*, *Františkem Martinem Pelcem* a *Josefem Dobrovským*, stejně jako s hrabětem *Františkem Josefem Kinským* se pomalu zvyšovalo české národní sebevědomí, což ještě nutně nevedlo ke konfrontaci s němečtím, ale spíše k národnímu sebeuvědomování.

Téměř všichni, kteří se snažili o obrození českého jazyka, pocházeli z velmi skromných a tíživých poměrů. Zkušenosti s krajní nouzí uprostřed převážně německy mluvící střední třídy formovaly uvědomění českých učitelů, profesorů, vědců, právníků a politiků až do doby krátce před první světovou válkou. První hrobka s českým nápisem na Olšanských hřbitovech pochází z roku 1800.

O tom, že germanizace měla mnoho podob a forem, vypovídají následující příklady: Na třeboňském panství žila jedna česká selská rodina, která měla dva syny. Rodiče zemřeli v důsledku nemoci v 1. polovině 19. století. Poručnictví nad ještě malými chlapci převzali majitelé panství a poslali je do školy. Oba chlapce převzali majitelé panství a poslali je do školy. Oba chlapci se posléze dostali do armády. Jeden zůstal v Čechách a druhý se dostal Uher k jízdnímu pluku. Jako 16letý se údajně zúčastnil bitvy u Hradce Králové roku 1866 a dosáhl hodnosti poručíka. Hrabě *Pálffy* tohoto poručíka jmenoval správcem na svých statcích v dolnorakouském *Dürnkrotu im Marchfeld*. Tento správce se oženil s Francouzskou žijící na Moravě, která zemřela při porodu jejich dcery, která si posléze vzala Čecha, jenž dosáhl vysokých postů. Po smrti první ženy se seznámil s vídeňskou dívkou z měšťanského prostředí z velmi dobře situované rodiny, jejíž rodiče však s tímto vztahem nesouhlasili. Přesto se vzali a měli spolu čtyři syny a jednu dceru. Oba jeho nejstarší synové navštěvovali německé školy a pravděpodobně díky podpoře hraběte *Pálffyho* církevní gymnázium a poté vyšší stupeň olomouckého gymnázia. Nejstarší syn studoval na vysoké škole zemědělské ve Vídni, v průběhu první světové války se z důstojníka v záloze stal kapitánem a v třicátých letech se stal jedním z nejvyšších úředníků německého řádu. Jedna malá poznámka na okraj: V jedné z posledních bitev války zakázal svému sluhovi, aby ho následoval do přední linie, ten však nedbal jeho zákazu a zachránil mu život poté, když byl těžce raněn. Další z bratrů se rovněž dostal do armády, patrně díky iniciativě svého šlechtického mecenáše. Navštěvoval vojenskou akademii ve Vídeňském Novém Městě, jež byla určena výhradně šlechtickému důstojnickému dorostu. První světovou válku ukončil v hodnosti kapitána, a poté živořil jako umělecký malíř. Ve druhé světové válce byl povolán zpět jako velitel ženijního pluku. V roce 1944 se o něm jako o veliteli ženijního pluku pochvalně zmínila zpráva wehrmachtu a 1. května 1945 byl povýšen do hodnosti generálmajora. Jmenovací listinu však neobdržel kvůli následnému konci války. Třetí syn se stal úředníkem vídeňské městské obce, nejmladší syn spravoval vlastní statek v *Dürnkrotu*.

Tato krátká zpráva o české rodině ukazuje, jak jednoduchá byla výměna národností v habsburské monarchii, tím že část rodiny zůstala česká a druhá část byla germanizována, ale obě části se dostaly do vyšších úřednických kruhů. Malý národ nese takovéto národní ztráty hůře než velký národ.

Roku 1749 byly sjednoceny Česká dvorská kancelář ve Vídni a rakouská dvorská kancelář do Direktoría in publicis et camerális a tím byla vyřešena jednota českých zemí s rakouskými. Roku 1848 bylo požadováno, aby byly sjednoceny české korunní země (tj. Čechy, Morava a rakouská část Slezska) tím, že sídlem vlády se měla stát Praha. Tento požadavek se stal předmětem politického boje, neboť císař *Ferdinand I.* je částečně a výhradami reflektoval v kabinetním listu vydaném 8. dubna 1848. Proti jednotě však byl moravský sněm a i sněm slezský. Proklamovaná jednota však nedošla naplnění, navíc nově korunovaný císař František Josef I. nedostal svému slibu a nikdy se nedal korunovat jako český král.

V průběhu Slovanského kongresu o Letnicích roku 1848 se rozhořelo lidové povstání, které bylo poraženo pražským velitelem polním maršálem Windischgrätzem.

Tímto datem začíná proces desintegrace. Sjednocení Německa pod vedením Pruska se stalo dalším problémem, neboť Němci v českých zemích se začali povětšinou orientovat na Německo a snít o Velkém Německu. Po porážce revoluce a zklamání z nenaplněných očekávání i ve vztahu k fungování česko-německého společenství se změnily priority české strany. František Palacký navrhl v revolučním roce 1848 na kroměřížském říšském sněmu, aby se rakouská monarchie federalizovala. O dvě desetiletí později však zklamaně požadoval český národní stát. *Masaryk* a *Beneš* doufali ještě v roce 1909, že českou otázku lze uspokojivě řešit v rámci monarchie. Všechny návrhy však ztroskotaly na odmítavém postoji německých liberálů. Vláda rakousko-uherské monarchie tak de facto stála před neřešitelnými problémy. V Předlitavsku byl podíl německy mluvících obyvatel 35%.

Nejmladší generace vydávala knihy a časopisy, rozvíjela se spolková činnost, což přispělo k demokratizaci českého milieu. Z dobrovolných příspěvků bylo vystavěno Národní divadlo. Industrializaci zasáhla Čechy a Moravu opožděně. O to rychleji se tvořila křesťanská a socialistická dělnická hnutí.

Roku 1867 byla v ústavě předlitavské části monarchie zakotvena rovnoprávnost všech národů. *Brügel* označil tuto skutečnost zakotvenou v ústavě za výsměch. Ve vídeňském říšském sněmu mohl sice každý poslanec používat svou rodnou řeč, zaprotokolováno však bylo pouze to, co bylo předneseno v němčině. V roce 1917 italsko-slovanská většina sněmu požadovala, aby bylo zaprotokolováno i to, co bylo proneseno v jiném než německém jazyku, avšak tento požadavek nebyl již nikdy realizován. Německé národní noviny *Bohemia* k tomuto naspaly: „*Raději žádný parlament než takový, který by ohrožoval naše národní zájmy a zájmy státu.*“ Většina českých poslanců rozuměla německy, a proto nepovažovali toto omezení za potlačující do doby, než se poslanci na přelomu 19. a 20. století stali také dělníci a řemeslníci.

Roku 1882 byla rozdělena dosud nadnárodní Karlo-Ferdinandova univerzita v Praze na dvě části. Převážně česká města jako české Budějovice, Olomouc a Moravská Ostrava byla spravována Němci, stejně tomu bylo v německo-českém Brně. V Brně nebyl před rokem 1918 ani jeden český zastupitel. Němečtí brněnští zastupitelé odmítali požadavek na založení druhé české univerzity v Brně. Tak mělo 9 milionů Němců 5 univerzit, avšak 6 milionů Čechů ani jednu. Národnostní problém se zdál být neřešitelným.

V bojích o všeobecné volební právo stály neněmecké národy monarchie v jednotné linii se sociálními demokraty. V roce 1907 tak mohly do říšského sněmu proběhnout volby na základě všeobecného a rovného hlasovacího práva – tuto reformu signoval císař. Jeden poslanceký mandát připadal na 38000 italských hlasů, 4000 německých, 50000 slovinských, 52000 polských, 55000 chorvatských a českých a 210000 rusínských. Na Moravě měli Češi 3/4 většinu. Přesto existovala v zemském sněmu do roku 1905 německá většina. V rámci vyrovnání (Moravský pakt) obdrželi Češi 73 a Němci 40 křesel, tedy stále

ještě nepoměrně mnoho. Změny zákonů, k jejich prosazení bylo třeba dvoutřetinové většiny, nemohly být kvůli německému vetu prosazeny.

Typickým příkladem, jak si mohlo město zachovat vládu německé menšiny, je Olomouc. Němečtí představitelé města chtěli zůstat nezávislími a propagovali: „*Raději malé město, ale německé město.*“ Okolní obce s českou většinou, v současné době olomoucká předměstí, zůstaly samostatné a nebyly připojeny. Tímto bylo znemožněno velkoplošné plánování provozu a hospodářství a Olomouc se řadila počtem obyvatel měst v rámci českých zemí mezi 20. a 30. místo. Vojenská porážka zapříčinila rozpad monarchie. Dne 28. října 1918 byla v Praze vyhlášena nezávislost Československa. Na mírové konferenci v roce 1919 v St. Germain byla představena mapa představující úroveň poněmčeni českých zemí. Národnostní hranice odpovídaly mapě národnostní příslušnosti, která vznikla na základě sčítání lidu roku 1930.

Podle zákona nově vytvořené republiky Německé Rakousko z 12. listopadu 1918 (spolu s rozšířením 22. listopadu 1918) se mělo rozkládat mimo území rakouských alpských zemí také na území jižních Čech – Deutschsüdböhmen, jižní Moravy – Deutschsümähren, severních Čech – Deutschböhmen a severní Moravy a Slezska – Sudetenpland a měla také zahrnovat německé enklávy okolo Brna, Jihlavy a Olomouce. Mapa „Hranice Německého Rakouska pro vyhlášení státního území 14. listopadu 1918“ tato rozšíření z 22.11. ještě neukazuje. Pokud by sudetoněmecké oblasti byly odstoupeny, mělo by to fatální následky pro existenci Československa- jak z hlediska politického, tak hospodářského.

Bezvýchodnost situace (ze strategického hlediska) před podepsáním Mnichovské dohody v září 1938 ukazuje. Přesto byl československý generální štáb odhodlán k boji, především za podmínky vojenské podpory ze strany spojenecké Anglie a Francie. Další požadavky Německa vznesené 23. září 1938 jen posílily odhodlání bránit se proti agresí.

SHRNUTÍ

V této stati se pokouším osvětit z neutrálního pohledu imigraci a kolonizaci, které v průběhu staletí stále znovu způsobovaly problémy v česko-německých vztazích. Může to být pouze první pokus, neboť v důsledku šedesátiletého nepoužívání češtiny nebylo možné jinak než heslovitě postihnout dějiny českých zemí a událostí nedávno minulé, ačkoli je v současné době k dostání bohatá odborná literatura k problematice českých dějin.

Důraz byl kladen na to ukázat, že imigrace a kolonizace obsahují naprosto rozdílně ohodnocené události. Nesouhlasí ani český pohled, že Němci byli pouze hosty v českých zemích, ani německý pohled, že zde měli 700-800 let domovské právo.

Sedláci a horníci, kteří do té doby učinili neosídlenou půdu ornou a spolupodíleli se na rostoucí prosperitě země plynoucí z jejího nerostného bohatství, přišli před 700-800 lety ne jako dobyvatelé, nýbrž byli povoláni. Také Češi nejsou původními obyvateli české země. Přišli jen o něco dříve. zde se ukazuje potřeba našich českých současníků něco dohnat. Oproti tomu nabylo mnoha Němcům jasné, že rolníci byli pouze dědičnými nájemci.

Hamižná církev se ve středověku bezostyšně obohacovala. Jelikož bylo vysoké duchovenstvo zejména německé, týkal se hněv národa především Němců. I městský patriciát, který usiloval o politické spolurozhodování, a takto se dostal do konfliktu s českou šlechtou, zatížil značně česko-německé vztahy. Musíme zde ale rozlišovat. němečtí řemeslníci, umělci a vědci se v období středověku významnou měrou podíleli na rozvoji především českých měst.

Kriticky lze hodnotit i využití pozemků, které byly vyvlastněny během třicetileté války. Po uzavření míru roku 1648 byla neobdělávaná minimálně jedna třetina pozemků. Při rozdělování statků byly upřednostňovány především zájmy Koruny a církve. Ani v následujících časech se vzájemné vztahy nezlepšily. *Josef Pekař* poukazuje na katastrofální hospodářské podmínky v tereziánské a josefínské době: „*Krátce řečeno lze konstatovat, že se v českých zemích podařilo uchovat až do vlády Marie Terezie jistou samostatnost Koruny, ale nepodařilo se zabránit tomu, aby se české země nestaly v hospodářském smyslu chudou bezohledně vykořisťovanou provincií.*“ Podle *Jana Patočky* byly Čechy pro habsburský stát nevysychajícím pramenem daňových příjmů, díky nimž zůstalo většině rodin jen to nejnnutnější k obživě. Především ale tereziánská a josefínská politika centralizace v době probouzejícího se nacionalismu měla katastrofální dopady. Podobně jako krátce před husitskou revolucí existovalo pro Čechy počátkem 19. století nebezpečí germanizace, zejména v důsledku zavedení němčiny jako úředního jazyka a omezování možnosti vzdělání. V 15. a na přelomu 19. a 20. století bylo dosaženo kritického bodu ve vztazích mezi Němci a Čechy. Toto ale nepoznal nikdo. chybí zde ještě stabilizační teorie politických a sociálních systémů.

Při pokusu uchovat neutralitu a spravedlnost je nutné si uvědomit: příležitostně je zastoupen názor, že se vznikem první Československé republiky podle švýcarského vzoru by byl odstraněn všechny problémy. Přitom ale bylo přehlédnuto, že ve Švýcarsku žijí společně čtyři národy, z nichž tři mají národnostní těžiště mimo švýcarské hranice – Němci, Francouzi a Italové – a patří k velkým váženým a vzájemně se respektujícím národům. Pouze Rétorománi nemají žádný vlastní stát a žijí ve dvou zemích. Proto také byl jejich jazyk uznán teprve roku 1938 jako čtvrtý úřední jazyk.

Na tyto čtyři národy nenahlíží jako na autochtonní. Vysoká životní úroveň v zemi a systém kantonů rozdělených dle národnostních kritérií, které garantují rovnoprávnost v rámci spolkového sněmu a demokratická práva občanů v těchto autonomních kantonech se postaraly o to, že zde nevznikají iredentistické tendence. Každý občan zde má de facto garantováno více svobod a práv je tomu v sousedních státech.

Jiná situace v Československu. Obě národnosti, které daly vzniknout názvu Československo, žily výhradně v této zemi. Jiné národy, Němci, Maďaři, Rusíni, Rumuni a Poláci, měly však své národnostní těžiště mimo hranice státu. Obzvláště obtížné byly vztahy v českých zemích. Žilo zde 7,4 milionů Čechů a 3,2 milionů Němců, ale mimo československé státní hranice téměř 90 milionů Němců. A běda, pokud se těmto mělo dařit lépe, nežli německé menšině v ČSR.

Pochopitelný je proto strach malého národa před germanizací, který je spojen s vědomím, že zbytek státu odpovídající vyobrazení na obr. 42 nebo 44, není životaschopný. Přes mnoho staletí byly tyto oblasti v rámci historických hranic českých zemí vzájemně srostlé a hospodářsky na sobě závislé.

Jak měl najít malý národ důvěru k velkému národu, když tím velkým bylo naznačováno, že nemůže být řeč o uznání rovnocennosti a rovnoprávnosti. Příklad v Chebu a Velikonoční program jsou jedněmi z četných znaků klopýtnutí. Tyto skutečnosti je nutno vzít v potaz, chceme-li porozumět slovům *T. G. Masaryka* z 22. prosince 1918. Teprve se čtyřicetiletým zpožděním přišel *Dr. Lochman* s tím, že právo na sebeurčení národů má své hranice tam, kde leží stejné právo jiných národů.

BUDE VÁS ZAJÍMAT: český trh je poněkud unikátní

Žádný z řetězců nemá více než 10% podíl na trhu

Žádný z velkých obchodních řetězců na českém trhu rychloobrátkového zboží nemá větší než desetiprocentní podíl. Český trh je tak svou nízkou mírou koncentrace v Evropě unikátní. Jedničkou na tuzemském trhu byl v roce 2011 řetězec Ahold s podílem 9,7 procenta. Vyplyvá to z odhadů společnosti Incoma GfK. „Zatímco v drtivé většině zemí ovládá největší řetězec 20 až 30 procent trhu, v ČR to není ani 10 procent. Podobně je to i v případech tří nejsilnějších řetězců. Ve většině zemí ovládají 40 až 60 procent trhu. V České republice jen 28 procent,“ uvedl jednatel společnosti Incoma GfK Tomáš Drtina. Celkově kontroluje pětice největších řetězců 40,6 procenta českého rychloobrátkového trhu, desítka největších pak necelých 56 procent. Většina Čechů žije v okresech, kde působí na trhu minimálně sedm obchodních řetězců. Po Aholdu, který provozuje prodejny a hypermarkety Albert, je dvojkou na českém trhu Kaufland (9,3 procenta), třetí místo zaujímá Tesco (8,1 procenta). Čtvrtý je diskont Penny Market (7,7 procenta). Velikost nákupu u rychloobrátkového zboží v poslední době klesá, přičemž stále vyšší podíl zákazníci nakupují za akční ceny. Se slevou se prodávají spíše značkové výrobky než privátní značky řetězců. Roste také zájem o dražší prémiové zboží. „Dá se z toho usuzovat, že čeští zákazníci se stále více učí oceňovat hodnotu nakoupeného zboží – tedy že nejde o snahu ušetřit za každou cenu nebo koupit co nejlevnější výrobek, ale důraz je na poměru hodnota/cena,“ uvedl analytik Incomy Zdeněk Skála. Ekonomická krize podle něj působí jen částečně přímo na snížení kupní síly. Ještě silnější je její psychologický efekt, což je dobře patrné na klesající důvěře spotřebitelů v ekonomickou budoucnost. „Pokles nákupů potravin však nesouvisí jen se sníženou spotřebou, ale také s nahrazováním určitých kategorií výrobků alternativami – například voda z kohoutku místo balených vod, dále s tendencí méně plýtvat – méně zkažených potravin končí v koši, i s příklonem ke zdravějším stravovacím návykům,“ dodal Skála. Jak ukazuje studie Incoma Shopper Typology, jednotlivé skupiny nakupujících se ve svých nárocích stále více liší. Na druhé straně nabídka řetězců se spíše sblíží a jednotlivé řetězce jsou si podobnější. Důsledkem je stále silnější konkurence na trhu, pokud jde o to, získat „průměrného zákazníka“, přičemž opravdu průměrných zákazníků je velmi málo. I to přispívá k nasycenosti trhu.

Tržní podíly 10 největších řetězců na FMCG trhu v roce 2011 (v %)

Ahold ČR	Albert, Albert hyperm.	9,7
Kaufland ČR	Kaufland	9,3
Tesco Stores	Tesco	8,1
Penny Market	Penny Market	7,7
Makro Cash&Carry ČR	Makro	6,6
Coop , Terno, Tuty, Jednota aj.		6,5
Lidl ČR	Lidl	5,8
Billa, BigBilla		5,8
Globus ČR	Globus	4,2
Spar ČR	Interspar, Spar, CitySpar	2,8

NĚKOLIK POHLEDŮ NA PŘICHÁZEJÍCÍ KONEC SVĚTA

Konec konců, konců světa zažilo již lidstvo mnoho. V dubnu loňského roku vydalo nakladatelství MORAVSKÁ EXPEDICE® publikaci pod názvem DOPISY BRATRA MARYČKY MAGDONOVÉ. Její autor, **Ing. Jiří Jezerský**, formou pečlivě koncipovaných fiktivních dopisů jinak neexistujícího bratra známé Maryčky, seznamuje čtenáře se zajímavými historickými událostmi Ostravska z doby konce devatenáctého a začátku dvacátého století. Autor pracuje na dalších DOPISECH, které jsou neméně zajímavé. A protože většinu obsahu tohoto čísla věnujeme onomu „připravovanému konci světa“, požádali jsme Jiřího, zda v jeho nových dopisech nemá k tomuto tématu něco zajímavého. A kupodivu, měl. Konec světa byl předpovídán před sto lety také v Ostravě. O to svědčí jeden z dalších dopisů tesaře Josefa Magdona.

Milá sestro,

tak už ho chytli. Ptáš se koho? Toho vyčuránka, co balamutil lidi. Po ostravských hospodách se totiž vypráví, že se blíží konec světa a toho využil Joachim Bukovec, který v přestrojení, se svatozáří nad hlavou, navštěvoval zámožné vdovy a vykládal jim historku, že ho posílá svatý Petr, aby jim zajistil dobré místo v nebi. Prý před nebeskou bránou bude tlačence, až se zeměkoule rozpadne na konci roku na cimpr campr. Proto prý má pověření od těch tam nahoře, aby ty nejvíce bohobojné se mohly předběhnout a nemusely čekat s ostatními ve frontě. Chce to jen maličkost, 100 korun a on to zařídí. Oslovené ženské většinou neměly pod polštářem takový obnos, tak vybíral alespoň zálohu. Jedna se s ním domluvila, že si zaběhne do rajfajsenky, ať si počká, že se hned zpět. Samozřejmě se tam pochlubila, na co to chce ... a už ho měli. Teď bude mít dobré místo ne v nebi, ale ve vězení. Na kolik korunek si přišel od důvěřivých paniček, to četníci zjišťují.

V těchto dnech se roztrhl pytel s proroky, kteří informují, jak ten konec světa bude vypadat. Jedni říkají, že zmrzneme, druzí, že sejdeme horkem, třetí, že se utopíme přemírou vody, až stoupnou oceány, poté co se rozpustí led kolem pólů. Také, že do nás narazí kometa, nebo vybuchnou všechny sopky na zeměkouli a udusíme se, jako kdysi dinosauri. Přesné datum konce světa prý stanovil mayský kalendář. Proto jsem se zeptal pana doktora Maye, co mu říká jeho kalendář. Pan doktor se smál, až se za pupek popadal a já jsem si připadal, jako úplný blbeček, který naletěl na vidle. Jak jsem měl vědět, že Mayové byli, kdysi dávno, indiáni ve střední Emerice, prý velmi vzdělaní a matematika byla jejich koníček? Měli kalendářní kolo, které jim říkalo, kdy mají sadit a kdy sklízet kukuřici. Pozorovali nebeská tělesa a porovnávali jejich pohyb s astronomickými tabulkami a ty pořád upřesňovali. Jejich králové mezi sebou furt válčili, nikdo neví proč, možná o tabulky, až se uválčili. Zbyly po nich pyramidy, pěknější než ty egyptské a předpověď o konci světa.

To vše jsem se dozvěděl od našeho doktora Maye, závodního lékaře v Mariánských Horách. Také pravil, že pořád neumíme rozluštit jejich písmo, abychom se o jeho jmenovcích dozvěděli více. Mi to však stačí. Pan doktor May je fajny.

Maryčko, až vám bude někdo ve Starých Hamrech vykládat o konci světa, tak řekni, že se Tvůj bratr zná s doktorem Mayem, jediným žijícím mayem na zeměkouli a ten o žádném konci světa nic neví.

*Z Mariánských Hor vás zdraví
bratr Josef, tesař na šachtě Ignát.*

Listopad 1903

JSOU ALE I JINÉ NÁZORY

CO NÁM ZATÍM VĚDCI TAJÍ – ŠIŠINKA A PŘEDPOKLÁDANÝ „KONEC SVĚTA“

Ve 49. dnu života lidského plodu nově vytvořená šišinka vylučuje do mladého krevního řečiště substanci s názvem Dimethyltryptamin zkratka DMT, v tom okamžiku – jak říkají staré Vědy – duše vstoupí do těla. Proniká k srdci a stoupá podél míchy a usadí se v malé žláze centra mozku – tzv. šišince (epifýze). Epifýza, čili šišinka pineal (latinsky corpus pineale) se nachází za III. mozkovou komorou ve střední linii (mezi oběma mozkovými hemisférami). Je orgánem citlivosti na světlo – „parietální oko“. Jeho název je odvozen od tvaru, který je podobný šišce (lacina pinea). U dospělých lidí je asi 0,8 cm (0,3 palce) dlouhá a váží okolo 0,1 g (0,004 unce). Její průměr je relativně velký u dětí a začíná se zmenšovat s přicházející pubertou. Mikroskopicky je žláza tvořena pinalocyty (typické endokrinní buňky) a podporujícími buňkami, které jsou podobné astrocytům v mozku. U osob dospělých se často objevují v šišince na rentgenových snímcích usazeniny vápníku.

A teď pravdivá filozofie o šišince na biomolekulární úrovni, která je opravdu velmi pečlivě skrývána před studenty medicíny. Během dne šišinka (i když Wikipedie to říká jinak) je hlavním zdrojem serotoninu – hormonu našeho vnitřního štěstí. Je to rovněž jeden z neurotransmiterů. Právě na serotoninu záleží, jestli nervový signál dorazí do všech částí těla. Příliš nízká hladina serotoninu byla pozorována u lidí s depresí a také u lidí velmi agresivních. Během noci serotonin v šišince podléhá dalším proměnám na melatonin – to je hormon našich biologických životních cyklů. Kromě toho melatonin ovlivňuje endokrinní systém, obzvláště gonadotropní hormony – nejdůležitější hormony menstruačního cyklu a tvorbu zárodečných buněk. Melatonin zabraňuje předčasnému dospívání a jeho vývoj je úzce spjat s podněty světla a probíhá v souladu s ročním obdobím.

Další funkce melatoninu jsou bílá místa na mapách lékařské vědy. Ale je známo, že za 3 – 4 hodiny spánku se v epifýze nahromadí dostatečné množství – začíná další fáze vnitřní alchymistické proměny... v hluboké tmě je melatonin syntetizován na neuropeptyd 5-MeO-DMT (jako “akashon”), který následně podléhá rychlé enzymatické přeměně v DMT – dimethyltryptamin – specifická sloučenina označovaná jako molekula duše...V noci pak nejčastěji dochází k spontánnímu snění a astrálním projekcím...ale to je špička ledovce....

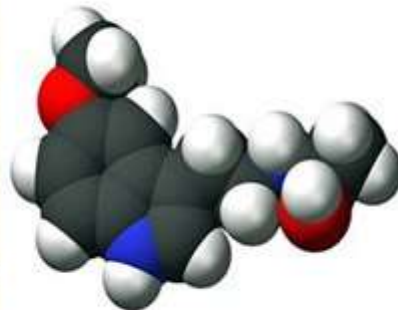
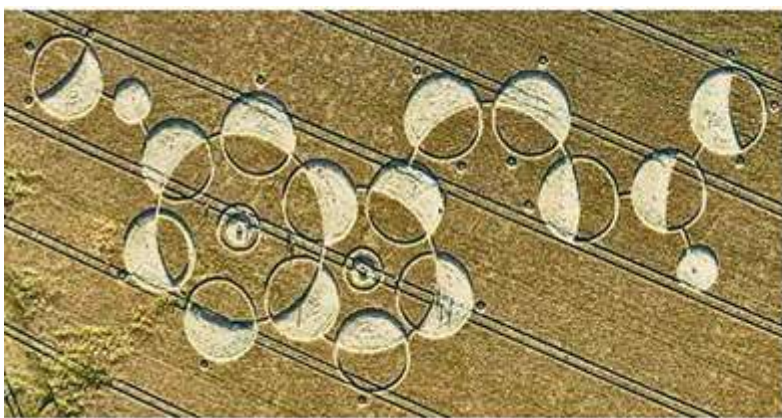
TUNELY REALIT A DMT

Nejprve mi dovoluňte začít o jevu vnímání. Samozřejmě si uvědomte, že některé věci váš mozek přehlíží v okolní realitě. Ale uvědomujete si rozsah tohoto „přehlížení“? Víme, že ze všech přicházejících podnětů jsme si vědomi z 0,0097% – a to je zatraceně málo. To je naše každodenní realita – nazývána jako tunelová realita a je tímto způsobem vnímána jako – tunel reality. Zbytek nevidíme, protože ve skutečnosti obsahují věci, kterým nevěříme, neuznáváme je jako pravděpodobné, nebo jednoduše můžeme říci, že se nám do

hlavy nevejdou. Myslíte si, že vidíte jen to, co vaše oči mohou vidět? Obraz obdržený očima je transmitovaný do kůry zrakové, několikrát převrácen a nakonec interpretován tak, aby zorné pole, které vyhovuje vašim vírám a přesvědčení – v psychologii nazývané jako komfortní zóna. Komfortní zóna je nastavena tak, abyste se cítili dobře a bezpečně v dobře známém světě. To, co nezná je nepřeložitelné, nevysvětlitelné, šokující, neshodující se s pohledem – aktuálním emocionálním stavem – čili s více jak 99,9913% vesmíru – je již vyříznuté v průběhu synapse axonu. TEORIE MNOHA SVĚTŮ: Obecná matematika popisuje 33 rozměrů modelu Vesmíru – podíváme se na toto – matematika předpokládá existenci 33 zároveň se překrývajících realit. Jak se vlastně vejdu na jedno místo? Projdou prizmatem slunečního světla – takže vidíme, že v jednom proudu bílého parsku jsou smíchány všechny barvy duhy. Nacházejí se v jednom místě díky rozdílným frekvencím vibrační energie. Stejně tak se to děje v celém vesmíru.

CO DĚLÁ DMT? Dimetylotryptamin syntetizovaný v epifyze z tryptofanu, jemně řečeno rozšiřuje naše vnímání. Zvýšená sekrece (vyučování) se děje ve chvíli, kdy se obrátíme do těla. Pak se samozřejmě setkáte s přesvědčením, že DMT je halucinogenní substance – silným psychedelikem, a že probuzená šišinka produkuje halucinace. Proto lidé ve stavu smrti a šoku mívají podobné “halucinace”. Říká se, že DMT rozšiřuje vnímání – mám na mysli, že celkově odstraní nervové blokády. Abych byl upřímný v této době, kdy endokrinní DMT má vliv na nervový systém, začínáme konečně vidět těch 99,9913% Vesmíru. Nejedná se o halucinace – je to celý zbytek dosud neviditelného Vesmíru – Vesmíru s mnoha rozměry existencí najednou. Je to koncept, jak nakonec spatřit jiné inteligence, žijící v paralelních světech a navázat s nimi racionální komunikaci. V úzkém JÁ (tedy střízlivém) je naše pozornost přivázána pouze na tuto úroveň reality. Vidíme pouze jen jeden tunel. Abych to shrnul – šišinka se svým DMT uvolňuje percepci okovů vnímání tohoto světa, čili je naším interdimenzionálním spínačem vidění realit a skutečností v nich. Být si vědom moha realit, znamená, že je můžete nejen sledovat, ale doslova skákat mezi nimi a to nejen mezi dimenzemi, ale i mezi různými verzemi těch samých vesmírů. To je mnohem vyspělejší než astrální projekce. Ale endogenně vyskytující se DMT v našem mozku dokazuje, že jsme byli interdimenzionální bytostí s interdimenzionálními možnostmi vnímání od počátku. “Šišinka je orgán, který přijímá a zpracovává geometrické obrazy vesmíru. Všechny žlázy jsou připojeny k jemnému plánu s příslušnými geometrickými obrazci a šišinka, jak uvádí někteří mystici v sobě spojuje všechny původní formy. Přesně takto pracuje tato žláza s Akašou – záznamem všeho, co se děje ve vesmíru. Šišinka není jen orgánem, který přijímá a ukládá jemné informace a přechovává celý jejich záznam; je i tím, kde jsou zapsány individuální zkušenosti duše získané z mnoha životů.”

Na obrázku je kruh, který se objevil 23. července 2012 v obci Roundway a zobrazuje přesnou chemickou strukturu molekul DMT.

TEMNÝ POKOJ

NE NEMÁM NA MYSLI klasický „dark room“ a ty formy, které se s ním obvykle spojují. Jde mi o praktiku pravého tmavého pokoje – čili izolaci celkové smyslové deprimace – sedět sám v naprosté tmě bez zvuků. Tato praktika existuje v Tibetu, je to jedna z praktik Tao v buddhismu a je známá v mnoha kmenových kulturách. Po několika dnech strávených v absolutní tmě, obrazy uvnitř hlavy vycházejí ven a jsou tak reálné jako ve skutečnosti. Tato praktika poskytuje obrovskou expanzi vnímání. Pokud jde o biochemii mozku – tak dlouhé pobývání ve tmě způsobuje nahromadění melatoninu. V další fázi nastupuje pinolin – šišinka mozková vylučuje endogenní inhibitor (beta-karbolin) enzym MAO – enzym, který rozkládá melatonin. Ve fázi pinolinu je MAO inhibován a z melatoninu v šišince začne syntetizovat pinolin, a následně z něj 5-MeO-DMT, který znovu nerozkládá MAO (protože je inaktivován), takže 5-MeO-DMT (jako „akašon“) šišinka začíná syntetizovat DMT. To je, když se obrazy z vaší hlavy začínají pohybovat doslova za hranicemi lebky – a to v přesném slova smyslu. To je místo, kde se plní sny – ihned...

JAK TO VYPADÁ TECHNICKY?

Den 1-3 – fáze melatoninová - Fáze snového bdění

Den 3-5 – fáze pinolinu - První vize, astrální cestování

Den 6-8 – fáze 5 – MeO–DMT - Pomalu se otevírá vnitřní zrak, zvyšuje telepatie, intuice

Den 9-12 – fáze DMT - Vize zesilují, otevírá se vnímání alternativních světů a paralelních realit. Někteří mluví o ultrafialovém a infračerveném vidění v tomto stavu. Pokles potřeby spánku – spánek přichází jako jóga, čili meditace se zachováním neustálého vědomí. A nyní se dostáváme k otázce, která se tak, jako tak týká nás všech, absolutně nikoho to nepřeskočí, ani toho, kdo leží na gauči a sleduje televizi. Mayové celkem nedávno představili autentický obsah znalostí svých předků o předpovědi roku 2012. Jsou velmi rozzlobení nad šířením apokalyptických vizí o konci světa. Zdůrazňují, že jejich proroctví mluví pouze o TRANSFORMACI, ne o žádném konci. Ale k věci. 21. 12. 2012 (což potvrzují i vědci NASA) dojde k zarovnání osy s osou Centra naší Galaxie. Mayové tvrdí, že dojde k mimořádně silnému proudu nabitých částic, které mocně zdestabilizují chování našeho Slunce. Mayové tvrdí, že v důsledku těchto změn dojde k přepólování Země. Apropo magnetické póly již změnilly svou pozici. Proto zvířata, která se řídí smyslem elektromagnetické geolokace se začali hrnout ke břehům – podle jejich pocitů by tam měl být oceán – to platí pro velryby i ptáky a všechna zvířata pohybující se pravidelně na dlouhé vzdálenosti. Na základě sopečné lávy na Havaji bylo zjištěno, že magnetické póly se mění po celou dobu a to po desítky tisíc až miliony let mění svůj směr, až dojde k přepólování. Průměrná doba mezi přepólováním vychází okolo 250 000 let, naposledy tomu došlo asi před 780 000 lety.

Není obecně známá teorie popisující přepólování. Mayové říkají – naši předkové to již zažili. Oni tvrdí že fenomén přepólování Země přináší vždy několik dní tmy. A pokud se ukáže, že je to pravda – čeká povinně „temný pokoj“ celé lidstvo. To znamená, že u všech lidí nastane šilinková iniciace, protože, když je šišinka ve tmě, začne produkovat velké množství DMT – nic už nezůstane tak, jak bylo. Potom, jak svět opět uvidí Slunce – se v nás změní celé vnímání reality. A co nás čeká na druhé straně šišinky? Nevím, ale přeji nám, aby ... Králík, kterého budeme následovat na druhou stranu reality... byl opravdu k popukání... :)))

Autor – Monika Burzyńska

Zdroj: <http://monikaczyrek.blogspot.cz/search/label/PRZEKMINKI%20BLONDYNKI>

a další?

CO K TOMU ŘÍKÁ STANISLAV GROF?

Stanislav Grof a poselství Mayů

Stanislav Grof (* 1. červenec 1931 v Praze) je americký psychiatr českého původu, jeden ze zakladatelů transpersonální psychologie, nyní žijící v USA. Kromě teoretického nástinu tohoto hnutí zkoumal také využití změněných stavů vědomí při léčení. Je objevitelem holotropního dýchání, napsal několik knih na téma psychospirituální krize. (zdroj - Wikipedia)

Od vydání knihy [Jose Arguellese](#) Mayský Faktor: Cesta za Technologií posvátného (1987) se pozvedla pozornost laického publika ke starému proroctví o konci Mayského kalendáře Dlouhého Počtu, který se započal 11. srpna 3114 př.n.l., a skončí dne 21. prosince 2012. Na toto datum se zaměřilo mnoho článků, knih, konferencí a filmů s názvem 2012. Podobné proroctví o konci velkého cyklu lze nalézt u mnoha dalších kulturních a náboženských skupin, jako jsou Hopiové, Navajové, Cherokeeové, Apači, Iroquoiská konfederace, staří Egypťané, kabalisté, Esseneští, peruánští stařešinové Q'ero, Subsaharský kmen Dogonů či australští domorodci. S několika výjimkami bylo Mayské proroctví o konci kosmického cyklu pátého světa vyloženo jako skutečné fyzické zničení lidstva a hmotného světa, v podobném způsobu výkladu (nebo lépe nesprávného výkladu) jako "apokalypsa" podle křesťanských fundamentalistů. Miliony amerických křesťanů věří, že v době, kdy dojde k celosvětové destrukci, dosáhnou spasení a sjednocení s Ježíšem. Lidé, kteří problém vidí tímto způsobem, si nejsou vědomi skutečnosti, že původní a doslovný význam pojmu apokalypsa (řecky Ἀποκάλυψις Apokálypsis) není zničení, ale "zvedání závoje" nebo "zjevení, odhalení." Jedná se o zveřejnění některých tajemství dosud skrytých pro většinu lidstva, tajemství, se kterými bylo seznámeno pouze několik málo privilegovaných osob. Zdrojem nesprávného výkladu tohoto slova je pravděpodobně výraz "apokálypsis eschaton", což doslova znamená "zjevení na konci Aeonu, nebo věku."

Mým cílem bylo prozkoumat radikálně jiný, optimističtější výklad mayského proroctví – výklad týkající se konce světa, jak jsme jej dosud znali: světa, kterému dominuje bezuzdné násilí a nenasytná chtivost, egoistická hierarchie hodnot, zkorumpované instituce a korporace, a nesmiřitelné konflikty mezi náboženstvími. Místo předpovědi fyzického zničení hmotného světa, může mayské proroctví odkazovat k smrti a znovuzrození a vnitřní transformaci lidstva. S cílem prozkoumat tuto myšlenku, musíme odpovědět na dvě důležité otázky: první, jak dokázali starověcí Mayové před dvěma tisíci lety předpovědět, jaké situaci lidstvo musí čelit v 21. století? A za druhé, existují-li nějaké náznaky, že moderní společnosti, konkrétně průmyslová civilizace, je v současné době na pokraji velké psychospirituální transformace? V rámci své prezentace se pokusím tyto otázky vyřešit. Mayské proroctví týkající se zimního slunovratu roku 2012 má důležité astronomické rozměry.

Před více než 2000 lety Mayové zformulovali důkladnou a propracovanou galaktickou kosmologii. Byli vynikající pozorovatelé oblohy, všimli si, že pozice zimního slunovratu Slunce se pomalu přesouvá směrem k zarovnání s galaktickou osou. Tento pohyb je způsoben tzv. precesí – kolísáním rotační osy Země. Mayové došli k závěru, že k velké změně kosmických rozměrů by došlo v době tohoto příznivého solárně / galaktického zarovnání. Toto je událost, která se stane pouze jednou 25.920 let, což je potřebná doba, za kterou ekvinoce (bod rovnodennosti?) proběhne všemi dvanácti znameními zvěrokruhu. C. G. Jung použil ve své knize Aion a i v dalších spisech termín "platónský měsíc" pro období, ve kterém bod jarní rovnodennosti projde jedním souhvězdím siderického zodiaku (přibližně 2160 let) a termín "platónský rok" pro dokončení celého zodiakálního cyklu. Východ slunce 21. prosince 2012 by tak představoval nejen návrat světla do světa, jak se to děje každý rok o slunovratu, ale také osvětlení v mnohem větším kosmickém měřítku. Zatímco dobu ročního solárního návratu můžeme astronomicky přesně vypočítat, z

astrologického hlediska by galaktické zarovnání nemělo být událostí jednoho dne. Precese posouvá postavení rovníků a slunovratů o jeden stupeň za 71,5 roků.

Protože slunce je půl stupně široké, bude trvat v prosincovém slunovratu 36 roků než překročí přes galaktický rovník. Tranzity také nejsou z hlediska astrologie momentální události, probíhají v křivkách (tvaru zvonu — parabolách?), a jejich vliv se postupně zvyšuje a dosahuje maxima v době, kdy úhlový vztah je přesný, a po dosažení vrcholu se zase postupně snižuje. Vliv galaktického zarovnání by se tak měl prodloužit na dobu několika desetiletí, a s ním spojené proměny světa by měly být již v plném proudu. K tomuto galaktickému zarovnání dochází pouze jednou za 26 000 let. Astronomové z preklasické mayské kultury (tzv. Izapská kultura) vymysleli kalendář dlouhého počtu, skládajícího se ze třinácti baktunů, se zaměřením na dobu, kdy by kosmické vyrovnání mělo maximalizovat – tedy prosinec 2012. Kulturní dědictví starých Mayů zahrnuje kamenné monumenty a vyřezávané glyfy zobrazující proroctví týkající se tohoto slibného uspořádání. Výše uvedené skutečnosti objasňují, proč seznam přednášejících na této konferenci by měl zahrnovat osobnosti, jako John Major Jenkins, který strávil dvě desetiletí studiem mayských archeologických záznamů, a snažil se pochopit jejich původní význam (Jenkins 1998, 2002), nebo pan Robert Sitler, který strávil dlouhý čas se současnými Mayi a může nabídnout hluboký vhled do jejich kultury (2006). Je také zřejmé, že dokonalý astrolog a historik, jako je Richard Tarnas, bude schopen přednést zásadní příspěvek k hlavnímu tématu této konference (Tarnas 2006). Moje vlastní oblast zájmu se v posledních padesáti letech výzkumu zaměřovala na mimořádné stavy vědomí nebo, více specificky, důležitou podkategorií těchto stavů, pro kterou jsem razil termín holotropní. Toto složené slovo znamená doslova “orientované na celistvost” nebo “pohybující se ve směru celistvosti” (z řeckého holos = celek a trepein = pohyb směrem, nebo ve směru něčeho). Toto jsou stavy, které budoucí šamani prožívají během jejich iniciační krize a které později vyvolávají i u svých klientů. Starověké a domorodých kultury využívají tyto stavy při rituálech a léčení.

Byly popsány mystiky všech věků a ve starověkých mystériích iniciují smrt a znovuzrození. Postupy vyvolávající tyto stavy byly vyvíjeny i u všech velkých náboženství světa – hinduismu, buddhismu, taoismu, islámu, judaismu a křesťanství (Grof 2000, 2006). Toto vyžaduje určité vysvětlení proč a jak zkušenosti a postřehy ze studia holotropních stavů vědomí mohou vrhnout nové světlo na problém Mayského proroctví. Rozhodujícím faktorem v tomto ohledu je, že výkonný vědomí-rozšiřující postup (“technologie posvátného”) hrál v mayské kultuře nedílnou a podstatnou roli. Máme dostatek obrazových důkazů z mayských kamenných stél, pomníků, soch a keramiky, že k tomuto účelu se používal mexický kaktus peyotl (*Lophophora williamsii*), lysohlávky (*Psilocybe mexicana* nebo *coerulescens* známý jako Indy okox Xibalba nebo teonanácatl), a kožní sekret z ropuchy *Bufo marinus*. Další rostlinné materiály používané v pre-hispánské Střední Americe byla semena svlačce (*Ipomoea violacea*), nazývaná domorodci *ololiuqui*, šalvěj divotvorná (*Salvia divinorum*), také známá jako věštecká šalvěj, divoký tabák (*Nicotiana rustica*), a balche (fermentovaný nápoj vyrobený ze stromu *longistylus Lonchocarpus* a medu).

Výkonná a specificky mayská mysl-měnicí technika bylo masivní pouštění žilou (krvácení) vyvolané použitím lancety vyrobené z trnů rejnoka, pazourku či obsidianu, při propíchnutím jazyka, ušních lalůček a genitálií (Schele a Miller 1986, Grof 1994). Rituální pouštění žilou otevřelo zkušenostní oblast, která by nebyla běžně přístupná před okamžikem biologické smrti. Pro zážitky vyvolané ztrátou krve a šokem, Mayové používali symbol hada vidění, zrění.. ??? Tento symbol reprezentuje kontakt mezi každodenním světem lidských bytostí a světem bohů a posvátných předků, čekajících v jejich nadpřirozené říši. Lanceta byla vnímána jako posvátný předmět s enormní silou, personifikována ve formě Boha Perforátora (prorážecí). Vzhledem k mimořádné

důležitosti, jakou měly tyto “posvátné technologie” v mayské kultuře, je rozumné předpokládat, že jimi vyvolané vizionářské prožitky mohou poskytoval inspiraci pro proroctví týkající se roku 2012, a hrály hlavní roli v jeho vyslovení. Je tedy zcela oprávněné se podívat na toto proroctví skrze spektrum objevů moderního výzkumu vědomí, zahrnující psychedelické látky a ostatní vědomí-rozšiřující procedury.

V holotropním stavu vědomí je možné získat hluboký vhled, týkající se hlavního plánu vesmíru, navržený kosmické inteligencí, tak udivujících rozměrů, že je to daleko za hranicemi naší každodenní představivosti. Jednotlivci, kteří zažili psychedelické stavy, včetně mě, občas hlásili, že měli osvětlující vhled do tvůrčí dynamiky Kosmu. Přesněji řečeno, psychedelický průkopník Terrence McKenna popsal ve své předmluvě ke knize Johna Majora Jenkinse “Mayská kosmogenez 2012”, že vhledy týkající se roku 2012 nabyly při houbičkovém rituálu..

Jednotlivci, kteří měli takové osvětlující kosmické vize, náhle porozuměli, že to, co se děje v materiálním světě, je tvořeno archetypálními principy, bytostmi a událostmi, které existují v dimenzích reality nepřístupných našemu každodennímu vědomí. Také viděli, že dynamika archetypálního světa systematicky koreluje s pohyby planet, jejich úhlovými vztahy, a jejich relativní pozicí ke stálicím. To vedlo k zcela novému chápání astrologie, jejího původu, a prvotního významu. Pochopili, že zdrojem astrologie byly vize fungování kosmu ve velkém měřítku a ne zdoluhavé hromadění a kupení jednotlivých pozorování korelací mezi událostmi ve světě a nebeskými tělesy.

Richard Tarnas nashromáždil za dobu delší než třicet let působivé a přesvědčivé důkazy systematické korelace existující mezi archetypálním světem, nebeskou dynamikou a psychologickými a historickými procesy a představil vše ve své knize *Cosmos a Psyché* (Tarnas 2006). Tarnasův astrologický výzkum se zaměřil především na korelace s pohyby planet, ale existují astrologické systémy, které věnují velkou pozornost stálicím; zkušenosti v holotropních stavech mohou v této záležitosti poskytnout stejně odhalující vhled. Důležitým aspektem zkušeností v holotropních stavech je to, že překračují úzký lineární čas a umožňují vidět události ve vesmíru v kosmickém astronomickém měřítku. Ve vsí vznešenosti, časová stupnice jako mayský kalendář dlouhého počtu, nebo velký či Platónský Rok jsou velmi skromné v porovnání s ostatními vizionářskými zkušenostmi, které nalézáme v tantrické vědě, kde věk vesmíru činí miliardy let (číslo podobné úsudku moderní kosmologie), nebo které jsou popsány v hindské mytologii jako kalpas nebo Den Brahmána, který také dosahuje miliard let. Vidění starověkých mayských pozorovatelů tak mohla za pomoci “technologí posvátného” snadno dosáhnout mnoho staletí do budoucnosti.

Mayské proroctví o galaktickém vyrovnání není omezeno na astronomická pozorování a astrologické předpovědi, je úzce propojeno s mytologií, s tím, co CG Jung nazývá archetypální oblastí kolektivního nevědomí. Například mayské věštky označovaly prosincový slunovrat jako “kosmického otce” a Mléčnou dráhu jako “kosmickou matku”. Její centrum, kam moderní astronomie umísťuje obří černou díru, Mayové zřeli jako kreativní a destruktivní dělohu. Doba galaktického zarovnání je tedy dobou kosmického “hieros gamos”, posvátného sňatku mezi kosmickou Ženou a Mužem

V roce 2012, slunce docestuje na okraj mračna kosmického prachu známého jako Velká temná trhlinka, která leží podél Mléčné dráhy a zdá se, že rozděluje světlo do dvou cest. Mayové nazvali tuto trhlinku Xibalba Be {Cesta do podsvětí) a pohlíželi na ni jako na místo narození a smrti a smrti a znovuzrození. Bylo to pro ně kanálem narození kosmické matky Creatrix, kde bude slunce o prosincovém slunovratu 2012 znovuzrozeno. Bylo také místem smrti, protože je branou do podsvětí, země mrtvých a nenarozených. Tyto asociace určitě nebyly produktem každodenních fantazií a představ projektovaných na noční oblohu, ale výsledkem konkrétní představy přímého propojení archetypálního světa a světa nebeských těles a procesů.

Mayské proroctví má také důležité mytologické propojené s příběhem o hrdinských dvojčatech Hunahpu a Xbalanque, kteří byli pozváni mrtvými bohy, aby navštívili podsvětí a hráli tam s nimi míčové hry. Lord Xilbaba na ně naložil mnoho úkolů a zkoušek a bratři jimi prošli, nakonec zemřeli abyli znovuzrozeni jako Slunce a Měsíc (podle jiných interpretací jako Slunce a Venuše. část příběhu, který se zdá v tomto ohledu zvláště důležitá, je bitva dvojčat s ptačím démonem Vucub-Caquix (“sedm-ara”), marnivým, sobeckým a impulzivním vládcem, který předstírá, že je Slunce a Měsíc soumraku světa – v přechodu mezi bývalým a současným stvořením světa. Zdá se, že reprezentuje archetyp ega, který je na konci cyklu dominantní. Sedm Macaw má, zdá se, archetypální paralelu v Novém zákonu, jako “Bestie”, vládce konce času, také známá jako Antikrist..

Hunahpu a Xbalanque Sedm Ara porazí a zbabí ho zubů (jeho nástroje násilí), bohatství a moci. Zároveň se jim podaří vzkřísit jejich otce Hun hunapu, vládce, který představuje komplexní nesobecké božské vědomí. Stará se o všechny bytosti, dělá politická rozhodnutí s ohledem na budoucí generace, neboli – jak říkají nativní Američané – s ohledem na to, jak po cestě ovlivní 7 generací. Výzkum holotropních stavů – psychedelické terapie, holotropního dýchání, a práce s jednotlivci v “psychospirituální krizi” – přispěl zásadně k chápání mytologie. Mýty jsou běžně považovány za produkty lidské fantazie a představivosti, na rozdíl od příběhů moderní fikce spisovatelů a dramatiků. Nicméně, práce CG Junga a Josepha Campbella přinesla radikálně nové chápání mytologie. Podle těchto dvou klíčových myslitelů mýty nejsou smyšlené příběhy o dobrodružství imaginárních postav v neexistujících zemích – tudíž produkty lidské fantazie jednotlivců. Mýty nejspíše pocházejí z kolektivního nevědomí lidstva a jsou projevy prvotní organizovanosti principu psychiky a vesmíru, které Jung nazývá archetypy (Jung 1976.

Archetypy sami sebe vyjadřují prostřednictvím individuální psychiky a jejích hlubších procesů, ale nepocházejí z lidského mozku a nejsou jeho produkty. Jsou nadřazené individuální psychice a fungují jako její řídicí principy. V holotropních stavech je možno zakusit archetypální svět přímo, stejně přesvědčivě a autenticky, jako materiální svět, nebo dokonce více. Aby Jungiáni rozlišili transpersonální zkušenosti zahrnující archetypální postavy a domény od produktů představivosti a fantazie jednotlivců, nazvali tuto doménu IMAGINAL. Francouzský učenec, filozof a mystik Henri Corbin, který nejprve používal termín mundus imaginalis, byl inspirován studiem islámské mystické literatury (Corbin 2000). Islámští teologové nazývají tento imaginární svět, kde vše existující ve smyslovém světě má svou obdobu, ‘Alam mithal,’ neboli “osmé podnebí, ” lišící se od ” sedmi podnebí” v regionech tradiční islámské geografie. Imaginární svět má rozměry, rozsah, tvary a barvy, ale tyto nejsou vnímatelné pro naše smysly tak, jako kdyby byli vlastnostmi fyzických objektů. Každopádně tato sféra je v každém ohledu plně ontologicky skutečná a konsensuálně ověřená jinými lidmi, tak, jako je materiální svět vnímán našimi smyslovými orgány.

Archetypy jsou bezčasé esence, kosmické řídicí principy, které též mohou být manifestovány v mystických personifikacích nebo specifických božstvech v různých kulturách. Postavy Mayské mytologie – Hunaphu, Xbalque, jejich otec Hun Hunaphu, Sedm Mackaw, Quetzacoatl (Kukulcan) a ostatní, jsou jako v jiných kulturách ontologicky skuteční a mohou být přímo vnímáni jednotlivci, kteří zakoušejí holotropní stavy. Jak John Major Jenkins naznačil, Giorgio de Santillana a Hertha von Dechend přispěli k porozumění archetypů jiné důležité dimenze, která je relevantní pro mayské proroctví . Ve své knize Hamletův Mlýn popsali hluboké vazby existující mezi světem mýtů a astrologickými procesy (de Santillana and Dechend 1969).

V roce 1947, po mnoha letech systematického studia mytologií rozličných kultur, Joseph Campbell publikoval svou zásadní knihu Hrdina tisíce tváří, která v následujících dekádách význačně ovlivnila výzkum a vnímání látky v této výzkumné oblasti (Campbell 1968).

Rozborem širokého spektra mýtů z různých konců světa, Campbell zjistil, že všechny obsahují variace jediné univerzální archetypální formule, kterou nazval monomýtus. Je to příběh hrdiny – ať už ženy či muže, který opouští domov, nebo je vlivem vnějších okolností silou separován. Zažívá fantastická dobrodružství, plní úkoly, a to vše vyvrcholí psychospirituální smrtí a znovuzrozením, kdy se vrací do své původní společnosti radikálně transformován – jako osvícená či zbožštělá bytost, léčitel, vizionář, velký duchovní učitel. Základní motiv této hrdinské cesty může být podle Campbellových slov shrnut následovně: „Hrdina podstupuje cestu z běžného světa do oblasti nadpřirozených divů; setkává se s neobyčejnými silami a dosáhne rozhodujícího vítězství; hrdina se vrací z tohoto záhadného dobrodružství s mocí poskytnout spásu svým druhům.

Campbellův bystrý intelekt přesáhl prosté rozpoznání univerzálnosti tohoto mýtu za čas a prostor. Jeho zvědavost ho dovedla k otázce CO dělá tento mýtus univerzálním. Proč se téma hrdinské cesty objevuje v mýtech všech věků a zemí, ikdyž se liší v každém jiném ohledu liší? Campbellova odpověď je jednoduchá a neúprosně logická jako všechny brilantní vhledy: monomýtus hrdinské cesty je projekcí transformativní krize, kterou mohou zakusit všichni jedinci, když se hluboký obsah nevědomé psýché vynoří do oblasti vědomí. hrdinská cesta nepopisuje nic jiného, než oblast zkušenosti, kterou jednotlivec musí procházet během hluboké transformace. Příběh mayských hrdinných dvojčat je klasickým příkladem Campbellovy Cesty Hrdiny. Náleží k ohromné řadě archetypálních motivů, které můžeme zakusit v holotropních stavech.

Doufám, že předchozí diskuse adekvátně objasnila první otázku, kterou jsem položil v úvodu: “Jak dokázali staří Mayové před dvěma tisíci lety objevit cokoliv relevantního pro lidské pokolení 21. století?” Téma Campbellovy Cesty Hrdiny nám přineslo otázku druhou: Pokud mayské proroctví nereferuje o konci světa a fyzické destrukce lidstva, ale o hluboké kolektivní psychospirituální smrti a znovuzrození srovnatelné s tím, co Campbell popsal v individuálním měřítku, jsou zde určité náznaky, že taková vnitřní transformace je možná, nebo dokonce už v procesu.

Můj přístup k této otázce nemá základy pouze v pozorování zkušeností tisíců jedinců v holotropických stavech vědomí – psychedelické terapie, holotropního dýchání a spontánní psychospirituální krize (“spirituální pohotovost”), ale také na extenzivní osobní zkušenosti s těmito stav. Rád bych zahájil tuto diskusi popisem zkušenostních úryvků z jednoho mého osobního psychedelického sezení. Poskytlo mi hluboký vhled do archetypu Apokalypsy, motivů, které se objevují relativně zřídka při holotropních stavech, ale jsou specificky související s tématem naší konference.

Asi v padesáté minutě sezení jsem začal cítit silnou aktivaci dolních partií těla. Pánev mi vibrovala enormním množstvím energie, která se uvolňovala v extatických návalech. V jeden okamžik mne tato proudící energie uvrhla do opojného vířivého šílenství kosmického víru tvoření a destrukce.

Ve středu tohoto monstrózního hurikánu prvotních sil byly čtyři obří herkulovské postavy provádějící cosi, co vypadalo jako elementární kosmický šavlový tanec. Měli silně Mongolské rysy s vyčnívajícími lícními kostmi, šikmé oči, a hladce oholené hlavy zdobené velkými pletenými copy. Zběsile vířili v tanečním šílenství a kývali velikými zbraněmi, které vypadaly jako obří kosy nebo meče ve tvaru L. Všechny čtyři dohromady takto tvořily rychle rotující svastiku.

Intuitivně jsem pochopil, že tato monumentální archetypální scéna měla souvislost s počátkem procesu tvorby a současně s konečnou fází duchovní cesty. V kosmogenetickém procesu (v hnutí od prvotní jednoty do světa plurality) ostří meče reprezentuje sílu, která dělí a tříští jednotnou oblast kosmického vědomí a tvůrčí energie do bezpočtu jednotlivých dílů. V souvislosti se spirituální cestou reprezentují stav, kdy hledačovo vědomí překračuje oddělenost a polaritu a dosahuje stavu původní nerozlišitelné jednoty. Zdálo se, že směr tohoto procesu souvisí s rotací ostří ve směru a proti směru hodinových ručiček. Tento archetypální motiv (projektován do hmotného světa), zdá se, souvisí s růstem a vývojem

(oplozené vajíčko, nebo semínko stávající se organismem) nebo destrukcí forem (války, katastrofy, rozklad)

Pak se v mém prožitku otevřelo nepředstavitelné panorama destruktivních scén. V těchto vizích se objevovaly katastrofy jako vulkanické erupce, zemětřesení, ničící meteority, lesní požáry, přílivové vlny.. které se mísily s obrazy hořících měst, celých bloků kolabujících výškových budov, masového umírání a válečných hororů. V čele této vlny naprosté zkázy stály čtyři archetypální podoby hrůzných jezdců, které symbolizují konec světa. Pochopil jsem, že to byli 4 jezdcí Apokalypsy (morová nákaza, válka, hladomor a smrt). Pokračující vibrace a nárazy mé pánve se nyní synchronizovaly s pohyby těchto ohromných jezdců na koňském hřbetu a já se stal součástí tance, stal jsem se s e jedním z nich a možná všemi čtyřmi najednou, opouštěje svou vlastní identitu.

Najednou došlo k rapidní změně scénérie a já měl vizi jeskyně z Platónovy Republiky. V tomto díle Platón popisuje skupinu lidí, kteří žili po celý svůj život přikování čelem k prázdné stěně. Sledovali stíny těch, kteří procházeli u vchodu do jeskyně, v domnění, že vidí realitu. Podle Platóna byly stíny tak kompaktní, nakolik byli vězni schopni vnímat realitu. Osvícený filosof je jako vězeň, který je osvobozen z tohoto klamu a pochopí, že stíny na stěně jsou jen iluze, protože může vnímat skutečnou formu reality, na rozdíl od vězňů pozorujících pouhé stíny. Pak následovalo zásadní a přesvědčivé pochopení, že hmotný svět každodenního života se neskládá jen z “materiální výplně”, ale je tvořen kosmickým vědomím – nekonečně spleťtým a sofistickým uspořádáním zkušeností. Je to božská hra, kterou Hindové nazývají Lila, vytvořena kosmickou iluzí – májou.

Závěrečným a podstatným výjevem tohoto sezení byla velkolepá divadelní scéna s přehlídkou zosobněných univerzálních principů, archetypů. Kosmičtí herci v komplexní souhře vytvořili iluzi fenomenálního světa. Pozoroval jsem proměňující se postavy s mnoha tvářemi, úrovněmi, rozměry, které průběžně měnily své formy v extrémně složitém holografickém prolínání. Zdálo se, že každá z nich představovala současně podstatu své funkce a všechny konkrétní projevy tohoto elementu v hmotném světě. Byla tam Mája, tajemný éterický princip symbolizující svět iluzí, Anima, ztělesňující věčnou Ženu, Mars, jako ztělesnění války a agrese, Milenci, zastupující všechna sexuální dramata a romance po celé věky, královská postava Panovníka; otažitý Poustevník, úskočný Šibal a mnoho dalších. Jak přecházeli jevištěm, ukláněli se mým směrem, jako kdyby očekávali uznání za hvězdný výkon v božské hře vesmíru.

Tato zkušenost mne dovedla k hlubokému porozumění významu archetypálních motivů Apokalypsy. Najednou jsem to viděl jako naprosto špatné dívat se na pouze ve spojení s fyzickou destrukcí světa. Je zajisté možné, že Apokalypsa bude v budoucnu manifestována na planetární úrovni jako historická událost, potenciální pro všechny archetypy. Je zde mnoho příkladů situací, ve kterých archetypální motivy a energie prolomily hranice, které obyčejně oddělují archetypální sféry od materiálního světa a utváří historii. Obrovský asteroid, který před 65 mil lety zahubil dinosaury, války všech dob, ukřižování Ježíše, středověké čarodějnické sabaty a tance smrti, nacistické koncentrační tábory a Hirošima – to je jen pár tichých příkladů. Ale prvotní důležitost archetypu apokalypsy je její funkce důležitého orientačního bodu na spirituální cestě. Vstupuje do vědomí hledače ve chvíli, kdy pozná iluzorní povahu materiálního světa. Tak, jak Vesmír odhaluje svou pravdivou podstatu jako virtuální realitu, jako vesmírnou hru vědomí, tak hmotný svět je ničen v duši jednotlivce. To může také znamenat “konec světa” uváděný v Mayském proroctví.

Poznatky moderního výzkumu vědomí, které jsou nejvíce relevantní pro správný výklad Mayského proroctví, se vztahují k fenoménu mnohem běžnějšímu v holotropních stavech, než prožitek Apokalypsy – je to prožitek spirituální smrti a znovuzrození. Tato zkušenost hrála klíčovou roli v rituálech a spirituální historii lidstva – v šamanismu, rituálech přechodu, starověkých mystériích smrti/znovuzrození a u velikých světových náboženství (všimněte si křesťanského konceptu “znovuzrození” a hindského “dviya” = podruhé narozený člověk). Proces smrti a znovuzrození je mnohoznačný archetyp, zjevný v mnoha

vrstvách a v různých oblastech, různými způsoby a cestami, ale v sebezpytu a při terapiích se úzce vztahuje ke znovu-žití a vědomému sjednocení se s pamětí biologické smrti.

Psychospirituální smrt a znovuzrození je jedním z nejvýznamnějších témat terapeutické práce v holotropních stavech. Když se časová regrese v procesu hlubokého empirického sebepoznávání přenesla za úroveň vzpomínek z raného dětství a dosáhne úrovně nevědomí, které obsahuje vzpomínky na porod, setkáváme se s emocemi a fyzickými pocity mimořádné intenzity, často překonávající cokoli jsme předtím považovali za lidsky možné. V tuto chvíli se v prožitky stávají podivnou směsicí témat narození a smrti. Zahrnují pocit zlého, život ohrožujícího, omezujícího, zoufalého a rozhodujícího boje o osvobození sebe sama a přežití.

Protože mezi sférou nevědomí a biologickou smrtí je těsná spojitost, rozhodl jsem se pojmenovat tento stav perinatální. Je to řecko latinská složenina, kde předložka *peri* znamená "blízko" nebo "okolo" a kořen *natalis* znamená "náležící k porodu". Toto slovo je běžně užíváno v medicíně a popisuje různé biologické procesy, které se vyskytují těsně před, během a bezprostředně po porodu. Porodníci mluví například o perinatálním krvácení, infekci nebo poškození mozku. Každopádně tak, jak tradiční medicína popírá, že dítě může vědomě prožívat porod a tvrdí, že tato událost se nemůže zaznamenat do paměti, nikdo neslyšel o perinatální zkušenosti. Použití výrazu *perinatál* v souvislosti s vědomými reflexy vyjadřuje mé vlastní poznatky a je zcela nové (Grof 1975, 2000)

Perinatální nevědomá oblast obsahuje vzpomínky, které plod získal v sousledných stavech procesu porodu, a obsahují všechny emoce a fyzické pocity, které všechny tato stadia provázely. Tyto emoce formují čtyři odlišná zkušenostní seskupení, z nichž každé se váže k jednomu ze stádií porodního procesu. Vytvořil jsem pro ně název Základní (Basic) Perinatální Matrice (BPM I-IV). BPM I obsahuje vzpomínky pokročilého prenatalního stadia těsně před počátkem porodu. BPM-II se vztahuje k nástupu porodu, kdy se děloha stahuje, ale děložní hrdlo ještě není otevřeno. BPM-III reflektuje bitvu o narození, kdy se děložní hrdlo rozšiřuje. A konečně BPM-IV obsahuje vzpomínky vynoření se na svět, samotného narození.

Obsah těchto matic není omezen vzpomínkami plodu. Každá z nich také zajišťuje otevření ohromného pole do nevědomé psychiky, které nyní nazveme transpersonální. Toto zahrnuje zkušenostní obeznámení se s ostatními lidmi, s ostatními životními formami, rodové, rasové, kolektivní, fylogenetické a karmické vzpomínky, tělesné formy historického a archetypálního a kolektivního nevědomí, které obsahuje motivy podobných zkušenostních kvalit. Vynoření těchto materiálů do vědomí utváří proces psychospirituální smrti a má za následek hlubokou vnitřní transformaci.

Některé z těchto vhlédů, které zažili lidé v holotropních stavech vědomí jsou přímo provázané se současnou globální krizí a jejího vztahu k evoluci vědomí. Ukazují, že v moderním světě jsme ztělesnili mnoho esenciálních témat procesu smrti a znovuzrození, kterým člověk zapojený do hluboké osobní transformace musí čelit, a se kterými se musí vnitřně vyrovnat. Stejně elementy, na které narážíme v procesu psychologické smrti a znovuzrození v našich vizionářských zkušenostech vytváří dnes naše "večerní zprávy". To platí zejména s ohledem na jevy, které charakterizují to, o čem jsem se zmínil v souvislosti se třetím BPM (BPM-III) (Grof 2000) Jak jsem již uvedl výše, tato matrice je spojená s tím stadiem porodu, kdy děložní hrdlo je otevřeno a plod zažívá obtížný průchod porodním kanálem. Toto stádium je spojeno s vynořením temné strany lidské osobnosti – vražedné násilí, enormní až deviantní sexuální energie, fekální prvky a dokonce satanské fantazie. Je jednoduché vidět projevy těchto aspektů procesu smrti a znovuzrození v dnešním neklidném světě.

Každopádně pozorujeme enormní impulzy agresivity v mnoha válkách a revolucích rozpoutávajících se po celém světě, rostoucí kriminalitu, terorismus a rasové nepokoje. Stejně dramatické a do očí bijící je nadlehčování sexuálních represí a osvobozování

sexuálního instinktu (zdravého i problematického). Sexuální zkušenosti a chování nabírají bezprecedentní formy (pozitivní i problematickou), manifestují se ve zjevně sexuálních knihách, hrách, filmech, zrovnoprávnění homosexuálů, v sexuální svobodě a zkušenostech adolescentů, předmanželském sexu, všeobecné promiskuitě, otevřených manželstvích, ve vysoké míře rozvodovosti, v sadomasochistických klubech a salónech a v mnoho dalším..

Projevy démonického elementu v moderním světě rostou též. Renaissance satanistického kultu a čarodějnictví, popularita knih a hororových filmů s okultní tematikou a zločiny se satanistickými motivy potvrzují tento fakt. Terorismus fundamentalistických fanatiků i skupin též nabírá satanistické rysy. A rozměr fekální (týkající se vylučování stolice) je evidentní v progresivním průmyslovém znečištění, hromadění odpadu v globálním měřítku a rapidně se zhoršujících hygienických podmínkách ve velkých městech. Abstraktnější formou tohoto trendu je eskalující korupce a degradace politických, vojenských, ekonomických a náboženských institucí, nevyjímaje americký prezidentský úřad.

Staří Mayové dokazovali hluboký zájem o smrt a proces psychospirituální smrti a znovuzrození. Pozorovali tuto skutečnost v astronomickém měřítku každý den, pozorující západ a východ Slunce a každý rok během prosincového slunovratu, když se Slunce znovu narodilo a jeho světlo se navracelo do tohoto světa. Nejvyšší oktávou tohoto solárního návratu bylo zarovnání prosincového slunovratu s galaktickým centrem, což viděli Mayové jako hieros gamos – Posvátný Sňatek mezi Kosmickou Matkou a Kosmickým Otcem. Tato fenomenální událost nastává pouze jednou za 26 000 let a ohlašuje nejvýznamnější znovuzrození kosmických rozměrů, počínající nový světový cyklus (Jenkins 1989)

Většina Mayských rituálů a umění byla věnována procesu smrti, od vstupu duše do podsvětí (řečeného Xilalba) až k závěrečnému znovuzrození a zbožštění. Mayská mytologie a pohřební techniky popisovaly smrt jako cestu, jejíž úkol byl známý a její důležitá stadia byla zobrazena na rakvích, stěnách, keramice, drahokamech a ostatních objektech které doprovázely zesnulého během jeho velké přeměny. Mayské pohřební nádoby z Klasického období byly zdobeny obrazy znázorňujícími znovuzrození mladých bohů z rozbitých lebek nebo želvích krunýřů a mnoho sošek zobrazuje podobné figury v procesu znovuzrození z květů leknínů.

Bohužel, z mayského klasického období se nedochovaly žádné specifické eschatologické texty, srovnatelné s Egyptskou či Tibetskou knihou mrtvých, jelikož většina literárního dědictví byla pro budoucí pokolení ztracena. Horkému a vlhkému klimatu centrální Ameriky a pustošení španělských uchvatitelů uniklo jen pár kodexů a papírových a kůrových skládaček s bohatými a barevnými ilustracemi. Nicméně v roce 1970 mayologové Lin Crocker a Michael Coe byli schopni rozluštit skupinu pohřebních nádob pomalovaných pravděpodobně stejným autorem ve stylu Mayského kodexu. Kardiolog a archeolog Francis Robicsek byl schopen shromáždit podstatné důkazy pro svou teorii, že některé scény na nádobách “keramického kodexu”, umístěné ve správném pořadí, vlastně reprezentují “Mayskou knihu mrtvých” (Robicsek 1981).

Obrazy na nádobách, které Robicsek studoval, zobrazují dobrodružství hrdinských dvojčat Hunaphu a Ixbalanque a příběh jejich zkoušek v podsvětí a jejich následnou smrt a znovuzrození. Reliéfy na stélách v Izapě, které mají vztah k proroctví týkajícího se konce světa, spojují galaktické zarovnání 21.prosince 2012 s hrdinskou cestou dvojčat a zabití Sedm Macaw. Také ukazují božskou podstatu Slunce v Mléčné dráze a jeho znovuzrození na konci Věku. To naznačuje, že mayské proroctví mělo znamenat psychospirituální smrt a znovuzrození, spíše než materiální destrukci světa. Poznatky z výzkumu o holotropních stavech vědomí vrhly nové světlo na lidské sklony k nespoutanému násilí a nenasytné chtivosti – což jsou dvě síly, které pohání lidskou historii od pradávna a v současné době ohrožují zachování života na této planetě. Výzkum odhalil, že tyto dva “jedy” – jak jsou nazvány v tibetské Vadžrajáně – mají mnohem hlubší kořeny, než současné biologické a psychologické teorie předpokládají. Biologie se svými koncepty jako “nahá opice” a “trojjediný mozek” a “sobecký gen” (Morris 1967, McLean 1973, Dawkins 1967) a

psychoanalýza a příbuzné školy se svým důrazem na základní instinkty jako řídicími instinkty duše.

Hluboká motivace síly podtrhující tyto nebezpečné znaky lidské podstaty mají původ v perinatálních a transpersonálních stupních duše, v oblasti, kterou mainstreamová psychologie ještě nezkoumala (Grof 2000). Zjištění, že kořeny lidského násilí a nenasytné chtivosti sahají mnohem hlouběji, než mainstreamová akademická věda vůbec kdy předpokládala, a že jejich ložiska v duši jsou opravdu enormní, by bylo samo o sobě velice pesimistické. Nicméně je to vybalancováno vzrušujícím objevem nového terapeutického mechanismu a transformačním potenciálem, který je dostupný v holotropních stavech na perinatální a transpersonální úrovni duše.

Během let jsme viděli hluboké emocionální a psychosomatické uzdravování, zrovna tak jako radikální osobnostní transformace u mnoha lidí, kteří byli zapojeni do seriózního a systematického zkušenostního sebepoznání a vnitřního hledání. Někteří z nich pod dohledem při psychedelických sezeních, jiní se účastnili workshopů a školení holotropního dýchání, nebo různých jiných forem zážitkové psychoterapie a sebepoznání. Podobné změny často nastaly u lidí provozujících šamanské praktiky nebo jsou prostředníci (mediátoři) s pravidelným spirituálním tréninkem. Též jsme byli svědky hlubokých pozitivních změn u spousty lidí, kterým se dostala adekvátní podpora během jejich záchvatu spontánní psychospirituální krize ("spirituální krize"). Thanatolog (thanatologie=z řeckého θάνατος, thánatos:smrt) je věda o umírání a smrti.) Ken Ring poukazuje na tuto skupinu transformačních zkušeností jako na "Zkušenosti Omega" a zahrnuje do ní zážitky blízké smrti i zkušenosti z únosem (mimozemšťanů) (Ring 1984) Jakmile se obsah perinatální úrovně nevědomí vynoří do vědomí a je integrován, jedinci podstupují radikální změnu osobnosti. Pocítí značný pokles agresivity a stanou se klidní, spokojení sami se sebou a tolerantní k ostatním. Zkušenost psychospirituální smrti a znovuzrození a vědomé spojení s postnatálními či prenatalními vzpomínkami redukuje iracionální zlobu a popudy. Způsobuje posun priorit z minulosti a budoucnosti do přítomného okamžiku a zvyšuje élan (élan vital a joi de vivre- schopnost užívat čerpat uspokojení z prostých okolností života, jako jsou každodenní činnosti, jídlo, milování, příroda a hudba). Dalším důležitým výsledkem tohoto procesu je vývoj spirituality vesmírné a mystické povahy, spirituality, která je – nikoliv jako dogmata hlavních náboženství – velice autentická a přesvědčivá, protože je založená na hluboké osobní zkušenosti.

Proces duchovního otevření a transformace se dále v důsledku transpersonálních zkušeností typicky prohlubuje, jako identifikace s ostatními lidmi a skupinami lidí, zvířaty, rostlinami, dokonce i neorganickými materiály, a procesy v přírodě. Jiné zkušenosti poskytují vědomý přístup k událostem dějících se v jiných zemích, kulturách i historických obdobích, a dokonce k mytologickým oblastem a archetypálním bytostem kolektivního nevědomí. Zážitek kosmické jednoty a vlastního božství má za následek zlepšení schopnosti sžít se s veškerým tvorstvem a přináší smysl pro údiv, úctu, lásku, soucit a vnitřní klid.

To, co začíná jako proces psychologického zkoumání nevědomé psyché, vedené pro terapeutické účely nebo osobní růst, automaticky se stává filosofickou otázkou smyslu života a cestou spirituálního objevu. Lidé, kteří se spojili s transpersonální oblastí vlastní duše, mají tendence nově a uvědoměle přistupovat k existenci a chovat úctu k veškerému životu. Jedním z nejnápadnějších důsledků různých forem transpersonálních prožitků je spontánní projev a rozvoj hlubokých humanitárních a ekologických zájmů. Odlišnosti mezi lidmi se zdají být zajímavé a obohacující, spíše než znervózňující či ohrožující, ať už se týkají pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, politického nebo náboženského

přesvědčení. Po této transformaci se u těchto osob vyvíjí hluboký pocit, že jsou “obyvatelé planety”, nejen občané konkrétní země nebo členové určité rasové, sociální, ideologické, politické nebo náboženské skupiny. Mají pocit, že je třeba se zapojit do služeb pro nějaký společný cíl. Tyto změny se podobají těm, které se objevily u mnoha amerických astronautů, kteří měli možnost vidět Zemi z vesmíru (viz dokument Mickeyho Lemle Odvrácená strana měsíce – The Other Side of the Moon). Je zřejmé, že pro nás jako pro biologické organismy, se stává nejvyšší prioritou čisté ovzduší, voda a půda. Před touto zásadní nutností by neměly mít přednost žádné jiné zájmy, jako ekonomický zisk, vojenské akce, vědecký a technický pokrok, nebo ideologické a náboženské přesvědčení. Nemůžeme porušovat naše přirozené životní prostředí a ničit jiné druhy, aniž bychom současně neničili sami sebe. Toto uvědomění je založené na téměř buněčném vědomí, že hranice vesmíru jsou konvenční, a že každý z nás je v konečném důsledku totožný s celistvou sítí existence.

Ve výhledu skutečnosti, že všechno v přírodě se opakuje v cyklech, a je založeno na principech optimálních hodnot, homeostáze a udržitelnosti, nám potom honba civilizace za neomezeným ekonomickým růstem, vyčerpávání neobnovitelných zdrojů a exponenciální nárůst životu nebezpečného průmyslového znečištění připadá jako nebezpečné šílenství. Převaha vápníku, železa, vitamínů, hormonů, nebo dokonce vody není ve světě biologie lepší, než nedostatek těchto prvků a sloučenin, a neomezený růst je hlavní charakteristikou rakoviny.

Je zřejmé, že transformace spojená se zkušeností psychospirituální smrti a znovuzrození by zvýšila naši šanci na přežití, pokud by proběhla v dostatečně velkém měřítku. Velký německý spisovatel a filosof Johann Wolfgang Goethe si byl vědom významu zkušenosti psychospirituální smrti a znovuzrození pro kvalitu života a pocit sounáležitosti, když napsal ve své básni Selige Sehnsucht: “Und so lang du das nicht hast, dieses: ‘Stirb und werde!’ Bist du nur ein trüber Gast auf der dunklen Erde.” (a dokud nezažiješ toto: ‘zemři a staň se’, budeš pouze stínovým hostem na temné zemi.) Holotropní stavy vědomí prožité v podpurném prostředí a pod zodpovědným vedením nám nabízejí příležitost hluboké psychospirituální transformace ve dvou různých stupních. Jedinec, který prožije smrt a znovuzrození – obvykle v kontextu znovuprožití a integrace traumatu biologického porodu – objeví svou vlastní božskost, posvátnost veškerého stvoření a jednotu s ostatními lidmi, přírodou a vesmírem. Hlubší zkoumání transpersonálních sfér a obzvláště prožitá zkušenost s archetypem apokalypsy pak radikálně změní vnímání světa, ve kterém žijeme. Začneme chápat, že to, co zažíváme jako hmotnou realitu, může být tím, co indická učení nazývají Lila – božská hra, vytvořená kosmickým vědomím. Obě tyto formy spirituální transformace mají zásadní pozitivní vliv na hierarchii hodnot jedince a výše popsanou životní strategii.

Různé metody vyvolávající holotropní stavy – „technologie posvátného“ – byly integrální součástí starobylých a domorodých kultur po tisíciletí (Grof 2000). Moderní lidstvo znovu objevilo léčebnou a transformační moc těchto stavů v mnoha různých kontextech. Popularita meditačních praktik velkých východních spirituálních tradic a různých šamanských technik roste, obzvláště pak mezi mladou generací. Tomuto dění značně prospívá překládání a vydávání duchovní literatury mnoha kultur, nahrávání jejich posvátné hudby a dostupnost kompetentních učitelů.

Lokalizace a chemické určení aktivních látek u spousty psychedelických rostlin, vývoj nových psychedelických sloučenin a rostoucí znalost těchto substancí je nápomocna vnitřní transformaci mnoha jedinců, kteří tyto prostředky užívají uvědoměle a zodpovědně. Používání psychedelických látek – nejsilnějšího prostředku pro vyvolání holotropních stavů vědomí – je vážně brzděno právními omezeními, špatnou a zavádějící publicitou a potížemi při získávání čistých účinných látek. Nicméně existují velmi účinné formy zkušenostní psychoterapie, jako různé neo-reichianské přístupy, primární terapie, terapie

znovuprožití porodu a holotropní dýchání, které mohou tyto stavy vyvolat i bez použití chemických látek. Jejich rostoucí popularita reprezentuje velice slibný trend.

Pokroky v moderní medicíně umožnily záchranu životů u jedinců, kteří prošli život ohrožujícími nehodami a nemocemi, a tím se zvýšila míra výskytu [zkušenosti blízké smrti](#) (NDE). Díky rozvoji thanatologie, oboru studujícího smrt a umírání, se nashromáždily a rozšířily informace o těchto stavech, a těm, kteří přežili, umožňují příznivou vnitřní transformaci (Ring 1982, Ring a Valarino 1998). Jak ekonomická, ekologická a politická globální krize eskaluje, roste strach a mizí naděje na naplnění a spokojený život v mysli stovek milionů lidí po celém světě. Výsledný emocionální zmatek pak zřejmě plodí spontánní psychospirituální krize („spirituální stavy nouze“) (Grof a Grof 1989, Grof a Grof 1990). Jakmile tradiční psychiatrie pochopí, že tyto stavy mají mimořádný léčebný a transformační potenciál – pokud budou řádně pochopeny – a poskytnou tomuto procesu svoji podporu a vedení, místo aby ho potlačovali sedativy, mohlo by to výrazně přispět k vnitřní transformaci mnoha lidí.

Jak zdůraznil [Gregg Braden](#), možný význam 2012 může být podporován vědeckým pozorováním ([Braden 2007](#)). Astrofyzikové dokázali, že jsme na začátku nového cyklu elektromagnetických bouří (slunečních skvrn), který vyvrcholí v r.2012 s intenzitou o 30-50% silnější než v předchozích cyklech. Ačkoliv také solární magnetické bouře jsou cyklické, nikdy k nim nedošlo v posledních 26 000 letech v době galaktického zarovnání a s populací a technologiemi, které máme dnes. Je proto nejisté, jaké důsledky budou mít tyto jevy pro naši budoucnost. Vědci také souhlasí s tím, že elektromagnetické pole Země rapidně slábne a existují náznaky, že se nacházíme v rané fázi obrácení magnetických pólů, ke kterému by mohlo dojít v roce 2012. Historická analýza ukazuje, že období a oblasti se slabým magnetickým polem napomáhají přijímání nových myšlenek a změn. Magnetické přepólování je v historii civilizací vzácné, ale je běžné v historii Země; za posledních 4,5 milionů let k němu došlo nejméně 14krát (jedno z nich odpovídá náhlému vyhynutí mamutů). Nicméně k žádnému z nich nedošlo v době, kdy měla planeta přes 6 miliard obyvatel, velkou většinou závislých na technologiích moderní komunikace – na televizi, rádiu, počítačích a satelitech.

Nyní se můžeme vrátit k tématu tohoto pojednání – mayskému proroctví týkajícího se roku 2012. Ať to již starí mayští vizionáři předpověděli, nebo ne, evidentně se nacházíme v dramatickém závodu s časem, který nemá v celé historii lidstva obdoby. V sázce není nic menšího, než budoucnost lidstva a života na této planetě. Mnoho lidí, se kterými jsem pracoval, si myslí, že lidstvo je na kritické křižovatce a čelí buď kolektivní zkáze, nebo evolučnímu skoku ve vědomí, který má bezprecedentní povahu i rozměry. Terence McKenna to řekl velmi výstižně: „Historie hloupé opice je minulostí, tak či tak“ (McKenna 1992). Buď proděláme radikální transformaci našeho druhu, nebo nemusíme přežít. Konečný výsledek krize, které právě čelíme, je nejednoznačný a nejistý; nabízí nám jak pesimistickou, tak optimistickou interpretaci, přičemž každá z těchto možností je podložena existujícími daty. Pokud budeme pokračovat ve starých strategiích, které jsou ve svých důsledcích evidentně extrémně destruktivní a sebedestruktivní, je nepravděpodobné, že moderní civilizace přežije. Nicméně pokud dostatečný počet lidí projde procesem výše popsané hluboké vnitřní transformace, můžeme dosáhnout stádia a úrovně evoluce vědomí. Pak zasloužíme ten hrdý název, který jsme dali našemu druhu: homo sapiens sapiens. A život v novém světě, který bude jen málo podobný tomu starému.

Zdroj – <http://www.astrosfera.cz>

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Číňané si rozhodně nemyslí, že by měl nastat konec světa. V čínském městě Wuxi v provincii Ťiang-su vyrostl obrovský divadelní komplex Wuxi Grand Theatre. Finské architektonické studio PES-Architects jej navrhlo megalomansky jako několik mírně zkosených budov obalených skleněnou fasádou a krytých osmi kovovými listy s poodhalenými konstrukcemi. I přes zdánlivou velikost uvnitř najdeme jeden divadelní a jeden koncertní sál. V roce 2008 vyhrálo studio PES-Architects, jež má ateliéry v několika zemích po světě, mezinárodní architektonickou soutěž na Wuxi Grand Theatre. Nyní je divadlo, které se stavělo v letech 2009 až 2011, kompletně dokončeno a je novou chloubou města Wuxi, jež leží na východě země u Jihočínského moře. Pro divadlo byl vybrán vrcholek uměle vytvořeného poloostrova, jenž vybíhá do jezera Wu-Li, nacházejícího se jižně od centra města. Umístěním mimo okolní zástavbu mohutnost budovy i její tvar dokonale vynikne, stejně jako například známá opera v Sydney. PES-Architects pojali budovu megalomansky, přesně tak jak to mají v Číně rádi. Sochařský přístup je zřejmý od prvního pohledu. Na kamenný podstavec byla vybudována dvě divadelní křídla o výšce okolo padesáti metrů, složená pomyslně z několika na sebe napojených ustupujících budov. Zajímavostí je plochá střecha budov, jež slouží jako veřejně přístupná terasa s posezením a vyhlídkou. Celý komplex je navíc kryt kovovou střechou s tvarem rozevírajících se listů. Ze vzduchu by celkem osm listů mělo vypadat jako motýlí křídla. Interiér je stejně megalomanský jako exteriér. Všudypřítomné obložení různými druhy kamenů nebo sklem, zářivá LED světla, žebrování i kovové detaily umocňují majestátnost budovy. Ve větším křídle najdeme velký sál divadla obložený 16 000 bambusovými deskami. Určený je pro 1 680 diváků a zasvěcen divadlu, operě, baletu a symfonickým orchestrům. V menším křídle se usadí až 690 diváků a je obložen dřevem a kamenem. Ekologicky koncipovaný

projekt má celkovou užitnou plochu necelých 78 000 metrů čtverečních. Foto a zdroj: PES-Architects

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (791)

Příhody jak známo mohou být různé. Ruku na srdce. Kdy se vám naposledy přihodilo, že jste si přečetli nějakou báseň? Ano, je to těžké, v tom shonu před koncem světa. Ale básníci sní své vize a na konce světa nevěří. Tuhle mi poslala naše věrná čtenářka báseň. Její autor Jaroslav Vrchlický (Dni a noci – Podzimní motiv) by se nám mohl zdát nemoderní a já nevím jaký. Zkuste se začíst jednou, a poté ještě jednou....

*Kol stráně měly sametový nádech,
mha v nekonečnou roztáhla je dál,
a příkopy jak v žlutých vodopádech
se listím tměly, jež tam vítr svál,
vzduchem se chvěla vůně dřímotná,
a pustou cestou žena samotná
šla zvolna, suchou klesť na shrblých zádech...*

*Sem tam jen světélko se mihlo kvapem
a zhaslo, — stromy jako strašidla,
nám zdálo se, že po snech svadlých šlapem
a po srdcích, jež záhy uстыdla,
nás jalo mocně kouzlo jeseně,
a zavzdychli jsme hlasně, zděšeně
tím čárem jati, který sotva chápem...*

*A když se v páře mihly věže města,
my rádi byli, domov teprv řek'
nám, jak je luzná podzimní ta cesta,
ty stíny, v listí šum a větrů jek,
jak milý je ten hovor v dvou neb třech
o lásce, umění a zašlých snech,
jak čas nás teprv, tím že letí, trestá*

Dnes má svátek JITKA. Zítra, ve čtvrtek MIKULÁŠ. V pátek BENJAMÍN, v sobotu KVĚTOSLAVA, v neděli VRATISLAV, v pondělí JULIE, v úterý DANA a ve středu SIMONA. Nezapomeňte jim blahopřát.

